

ПОСЛАНИЦА АПОСТОЛА ЈАКОВА

октобар, новембар, децембар 2014.

Садржај:

1. Јаков, брат Господњи	5
2. Усавршавање наше вере	13
3. Поднети искушење	21
4. Бити и чинити	29
5. Љубав и Закон	37
6. Делотворна вера	45
7. Укротити језик	53
8. Понизност небеске мудрости	61
9. Један Законодавац и Судија	69
10. Плачите и ридajte!	77
11. Припрема за жетву	85
12. Молитва, излечење и обновљење	93
13. Вечно Јеванђеље	101

Посланица апостола Јакова

Аутор: Клинтон Велен

Број: 4/2014.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одговара:

Игор Боснић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Драгана Тодоран

Лектура: Томислав Стефановић

Издаје:

ТИП Препород, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,

11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле заласка Сунца припрема: мр Радомир Грујић

Штампа: Euro Dream, Нова Пазова, 2014.

Тираж: 4000

© [2013] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

УВОД »СЛАМНА ПОСЛАНИЦА«?

Јаковљева посланица једна је од библијских књига која је у највећој мери погрешно схваћена. У расправи одржаној у Лајпцигу 1519. године, Јохан Ек, римокатолички теолог, употребио је ову посланицу да оспори гледиште Мартина Лутера о оправдању вером, наводећи да дела морају подједнако бити укључена.

Лутер је на крају порекао надахнутост посланице, углавном због погрешне тврдње да посланица учи о оправдању делима. У свом уводу немачког превода Новог завета из 1522. године, Лутер је показао своју наклоност према књигама као што су Јеванђеље по Јовану, 1. Јованова посланица, Римљанима посланица, Галатима посланица, Ефесцима посланица и 1. Петрова посланица, које приказују Христа и уче »све што је на благослов и што је потребно знати«.

Његов предговор Јаковљевој посланици био је веома оштар. Лутер ју је назвао »правом сламном посланицом« зато што у њој »нема ничега од природе Јеванђеља«. Иако је Лутер никада није избацио из канона Светог писма, издвојио ју је од осталих књига које су по њему представљале срж канона.

Лутерово наглашавање Павлових посланица, нарочито Римљанима и Галатима, и његово одбацавање Јаковљеве посланице због, пре свега, духовне вредности, имало је током векова велики утицај на хришћанско мишљање.

Ко је уосталом био апостол Јаков? Да ли је био легалиста, који се није слагао са Павловом идејом о оправдању вером, учећи да оправдање добијамо делима? Или је ту тему само посматрао из мало другачијег угла, као што су постојали различити приступи у сагледавању Исусових учења у Јеванђељима. Јасно, одговор је ово друго.

Нису сви реформатори делили Лутерово ниско мишљење о апостолу Јакову. Нико други до велики познавалац, Меланхтон, Лутеров најближи сарадник, веровао је да Павлови и Јаковљеви списи нису у супротности.

Јаков је лично познавао Исуса. У ствари, врло је могуће да је његова посланица, у односу на друге посланице, први хришћански спис који је настао, и да од свих посланица најближе приказује Исусова учења која проналазимо у Јеванђељима. Као и у Исусовим причама, посланица изобилује сликама из свакодневног живота. Друге важне теме баве се мудрошћу, молитвом и изнад свега, вером.

Јаков је, такође, јединствен по још нечему. Он нас упознаје са одређеним потешкоћама са којима се суочила рана хришћанска заједница. Због зависти, љубоморе и световности које су се увукле међу вернике, дошло је до друштвених и културолошких подела између богатих и сиромашних верника. Такође, сведоци смо велике борбе која се одвија, јер Јаков напада лажне облике мудрости и вере.

За адвентистичке хришћане веома је важно што Јаковљева посланица одише поверењем у Исусов повратак; затим, открива важна гледишта о Закону, суду и Другом доласку. Илија је представљен као узор на кога треба да се угледамо. То има посебну важност за нас адвентисте којима је поверено припремање пута за Други Христов долазак.

Тако наше проучавање овог тромесечја обухвата читаву хришћанску еру, јер укључује неке од најранијих проповеди, као и посебан увид у последње дане.

Др Клинтон Велен помоћник је директора Института за библијска истраживања при Генералној конференцији. Стручњак је за Нови завет и његов однос према древном јудаизму. Рођен је у Америци, живео је и радио у Русији, Великој Британији, на Новом Зеланду и Филипинима. Са супругом Гином, која делује у Одељењу за адвентистичку мисију, има двоје деце, Даниела и Хедер.

ЈАКОВ, БРАТ ГОСПОДЊИ

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 7,2-5; 1. Коринћанима 15,5-7; Јаков 1,3; 2,5; 1. Петрова 2,9.10; Матеј 7,24-27.

Текст за памћење: »Ви сте пријатељи Моји ако творите што вам Ја заповиједам.« (Јован 15,14)

Ми смо данас далеко од раних дана Хришћанске цркве, и културолошки и у одликама времена. Немамо јасну представу о томе како је изгледало припадати почетном хришћанском покрету у време у коме су се верници окупљали у домовима, и када су већину верника чинили Јевреји, који су били прогоњени од стране својих сународника. Посланица апостола Јакова даје нам увид у јеврејско хришћанство, пре него што је нестало у магли сукоба између Јевреја и хришћана, и пре него што су од другог века па надаље верници, који су из незнабоштва прешли у хришћанство, ставили Јевреје у страну.

За разлику од неких других посланица, Јаков није био подстакнут да напише ову посланицу због неког одређеног проблема или хитне потребе месне цркве. Она је намењена широј хришћанској заједници »расијанијој по свијету«. (Јаков 1,1)

Међутим, пре него што почнемо проучавање посланице, покушаћемо да ове седмице што више сазнамо о самом аутору. Нека питања на која ћемо одговорити су: Ко је био Јаков? Какво је било његово порекло? Какав је однос имао према Исусу? Који је положај заузимао у Цркви?

ЈАКОВ, ИСУСОВ БРАТ

Писац ове посланице сигурно је био добро познат међу верницима зато што у писму нема посебних чињеница о томе ко је он, осим онога што налазимо у тексту 1,1: »Од Јакова, Бога и Господа Исуса Христа слуге, за свих дванаест кољена расијанијем по свијету поздравље.«

Из тог разлога брзо можемо да сузимо избор у вези са тим ко је он био. У Новом завету спомињу се четири особе по имену Јаков: двојица од дванаест апостола (Марко 3,17.18); Јудин отац (једног од Дванаесторице, не Јуде Искариотскога, Лука 6,16) и један од Исусове браће (Марко 6,3). Од ове четворице само је Исусов брат био истакнути верник Цркве, који је могао да напише ову посланицу. Верујемо да је Исусов брат Јаков написао ову новозаветну књигу.

Јаков је као столаров син (Матеј 13,55) имао веће могућности да се школује од оних који су потицали из обичних сељачких породица. Његова посланица спада међу најбоље примере употребе књижевног грчког језика у Новом завету. Њен богати речник, реторички стил и познавање Старог завета указују да је писац Јеврејин. Пошто се његово име прво појављује приликом набрајања Исусове браће, Јаков је највероватније био најстарији син. Међутим, чињеница да је Исус бригу над мајком поверио Јовану, вољеном ученику (Јован 19,26.27), указује на податак да Његова браћа нису била Маријина деца, већ синови из Јосифовог првог брака.

У оквиру Исусове службе прочитајте следећи стих: »И чувши то род Његов изиђоше да Га ухвате; јер говораху да је изван себе.« (Марко 3,21; види: Јован 7,2-5) Шта ови текстови говоре о томе како је Исус био прихваћен од чланова своје породице? Које поуке можемо извући из тог примера, ако се у неком тренутку нађемо у прилици да нас они које волимо не схватају?

»Погрешна представа о Месијином раду и недостатак поверења у Исусов божански карактер навели су Његову браћу да Га наговарају да се јавно прикаже народу о Празнику сеница.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 485.486. оригинал)

Прочитајте текстове из 1. Коринћанима 15,5-7. и Дела 1,13.14. Шта ови стихови говоре о томе колико се Јаков променио?

Исус се јавио многима после васкрсења, укључујући Петра и »Дванаесторицу« (осим Јуде Искариотскога). Затим се у истом тренутку појавио пред преко пет стотина људи. Јаков се, очигледно, није налазио у том мноштву од пет стотина људи; њему се Исус лично јавио. То јављање било је изузетно значајно, зато што је посебно забележено. Библија не открива шта се десило приликом тог сусрета. Међутим, сигурно је извршио снажан утицај на Јакова будући да је после тога постао верни Исусов следбеник и утицајни црквени вођа.

Шта још знамо о Јакову? Дела 12,16.17; 15,13.14.19; 21,17-19; Галатима 1,18.19; 2,9.

Јаков је убрзо постао водећа личност у јерусалимској цркви. Када је анђеоло избавио Петра из тамнице (44. године), Петар је желео да обавести Јакова шта му се догодило (Дела 12,17). Јаков је пет година касније, председавао Сабором у Јерусалиму и објавио одлуке које су том приликом донесене. Апостол Павле га најпре спомиње, пре Петра и Јована, приликом набрајања »стубова« у Јерусалиму (Галатима 2,9). Неколико година после тог догађаја (58. године), када је Павле из неколико цркава донео прилог за сиромашне у Јерусалиму, представници свих цркава редом су остављали дарове Јакову пред ноге.

Људи су много деценија после смрти апостола имали високо мишљење о Јакову. У ствари, толико много прича је настало о његовој побожности, да је у народу запамћен као »Јаков праведни«. Иако је у почетку исказао велику сумњу у Исуса, постао је духовни див у раној Цркви.

ЈАКОВ И ЈЕВАНЂЕЉЕ

Нажалост, многи хришћани, вероватно под Лутеровим утицајем, нису увидели важну поруку, коју садржи Јаковљева посланица. Без умањивања Лутеровог доприноса Цркви тог времена, не смемо да заборавимо да се »реформација не завршава Лутером. Она ће се наставити све до краја светске историје зато што су 'озбиљне грешке' биле задржане од стране реформатора, а многе важне истине тек треба да буду откривене«. (Елен Вајт, *The Story of Redemption*, стр. 353)

Зато се јавила потреба за Великим буђењем које су предводили Дона-тан Едвардс, Џорџ Витфилд и браћа Весли, који су основали методистички покрет и наглашавали важну улогу светости у хришћанском животу. Реформаторски рад наставио се у Другом буђењу, када је Бог подигао ад-вентистичке хришћане да објаве Трећу анђеоску вест. Ово објављивање које је захватило цео свет достићи ће врхунац сведочењем људи надахнутих Светим Духом, који »држе заповијести Божије и вјеру Исусову«. (Откривење 14,12)

Прочитајте текстове из Посланице апостола Јакова 1,3; 2,5.22.23; 5,15. Како је у овим текстовима приказано деловање вере? Како они говоре о томе шта значи живети вером? Како показују да је вера више од пуког интелектуалног прихватања различитих истина?

Неки могу бити изненађени што Јаков у овој краткој посланици 19 пута спомиње речи веровање и вера, више него што дела и оправдање спомиње заједно! У ствари, важност вере наглашена је на почетку првог поглавља у коме Јаков говори о кушању и тражењу мудрости (стихови: 3.6). То показује да Јаков није само упутио посланицу верницима, већ је очекивао од њих да покажу одређену вредност вере. Као што ћемо видети, сам чин веровања је узалудан; права вера потврђује се препознатљивим начинима. Односно, права вера открива се у животу и карактеру верника.

Шта свакодневно чините што открива квалитет и стварност ваше вере? Како можете показати стварност своје вере чак и у »ситним« појединостима?

**»ЗА СВИХ ДВАНАЕСТ КОЉЕНА
РАСИЈАНИЈЕМ ПО СВИЈЕТУ...«**

Прочитајте текстове из Јаковљеве посланице 1,1; Дела 11,19-21; 1. Петрове 2,9.10. Ко су тих »дванаест кољена« и зашто су расејани по свету?

Као што смо видели, Јаков је писао верницима. Еванђеоски рад је у почетку био усредсређен на Јерусалим (Лука 24,47); међутим, као резултат прогонстава, која су се појачала после каменовања Стефана, верници су се расејали, а семе Јеванђеља почело је да се шири по градовима и околним областима Римског царства.

Према извештају који читамо у Делима 11. поглављу, Јеванђеље се веома рано проширило до незнабожаца, почевши од Антиохије; тако да се група речи »дванаест кољена« вероватно односи на све хришћане. Нема назнака да су постојале поделе међу верницима према етничкој припадности, због чега је на Сабору у Јерусалиму ускоро требало одлучити да ли верујући незнабожци треба прво обрезанем да постану Јевреји (Дела 15,1-6) да би постали хришћани.

Прочитајте текст у Делима 15,13-21. Како Јаков решава проблем са којим се суочила рана Црква?

Библијско решење сачувало је јединствену Цркву: Јаков наводи Амово пророчанство по коме обнова и ширење Давидовог дома обухвата и незнабожце (Дела 15,16.17), декрет који се темељи на Мојсијевим законима за дошљаке (3. Мојсијева 18-20). Јаков ословљава своје читаоце као »дванаест кољена« да их подсети да су сунаследници обећања датог Авраму. Апостол Петар има сличну идеју на уму када описује хришћане као »свети народ« (1. Петрова 2,9; упореди са 2. Мојсијевом 19,5.6), обраћајући се, такође, »расијанијем« у другим земљама (1. Петрова 1,1). Грчка реч у оба текста је *diaspora*, која се обично односи на Јевреје који живе изван Израилевих географских граница (види: Јован 7,35).

Црква расејана по свету? Подсећа на нас, адвентистичке хришћане. Упркос великим културолошким, етничким и друштвеним разликама, које владају међу нама, шта уједињава адвентисте у Христу као својствен протестантски покрет?

ЈАКОВ И ИСУС

Јаков је имао прилику да посматра Исуса, док је Исус био дете, када је ушао у младићко доба и када је одрастао. Затим, у неком тренутку, Јаков не само да је поверовао у Исуса као Месију, већ је постао вођа хришћана у Јерусалиму. Па ипак, Јаков себе не назива братом, већ Исусовим »слугом« (Јаков 1,1). Јасно је да се Јаков научио понизности и правој мудрости. Не изненађује онда што су ово, такође, важне теме из ове посланице (види: Јаков 1,9-11.21; 3,13-18; 4,6-10).

Упоредите следеће текстове и укратко изнесите шта им је заједничко:

Јаков 1,22. и Матеј 7,24-27. _____

Јаков 3,12. и Матеј 7,16. _____

Јаков 4,12. и Матеј 7,1. _____

Сличност коју Јаковљева посланица има са Исусовим учењима, посебно са текстом Проповеди на Гори, веома је приметна. »Исусов утицај који прожима у основи је свих Јаковљевих учења.« (Питер Х. Дејвис, *The Epistle of James* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans Publishing Co., 1982), стр. 50)

Помним упоређивањем Јаковљеве посланице са Јеванђељима испоставило се да ова посланица није заснована на њима. Јаков пише из присног и личног познавања Исусових учења, која су увек вером надахњивала слушаоце и подстицала их да је примене у свакодневном животу.

Док овог тромесечја будемо проучавали Посланицу апостола Јакова, наићи ћемо на веома сличан приступ. Јаков није задовољан слабом, бесплодном, колебаљивом вером. Као што ћемо следеће седмице видети, вера преовлађује у првом делу посланице, и Јаков показује како ова врло значајна особина подржава кључни однос са Христом.

Размислите о вредности и стварности своје вере. Колико је она стварна? Колико је дубока? Како вам она омогућава да живите хришћанским животом? Шта бисте могли да учините, какве одлуке да донесете, што би побољшало вредност и дубину ваше вере?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Његова браћа често су износила филозофију фарисеја, која је била незанимљива и застарела и усуђивали се да мисле како они могу да уче Њега који је разумео целокупну истину и схватао све тајне. Слободно су осуђивали оно што нису могли да разумеју. Њихова пребацивања такла су Га до сржи, а Његова душа била је уморна и ојађена. Јавно су исповедили веру у Бога и мислили да бране Бога, док је Бог био са њима у телу, а они Га нису познавали.

Све ово учинило је трновитом стазу којом је путовао. Неразумевање у сопственом дому толико је ожалосћавало Христа, да је за Њега било олакшање да оде тамо где то није постојало.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 326. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Јаковљева посланица је у основи приручник за практичан хришћански живот. Могуће је да је ова посланица прва написана новозаветна књига (између 44. и 49. године). Односно, поред тога што се бави теологијом, говори нам такође, како да живимо хришћанским животом. Зашто је примењивање онога што верујемо исто тако важно, ако не и важније, од онога у шта верујемо? Или, да ли је оно у шта верујемо важније од тога како то примењујемо у свом животу? На пример, шта је боље: искрени верник који озбиљно светкује недељу, први дан у седмици, или неискрени верник који светкује Суботу, седми дан, али је озбиљно не схвата?

2. Као што смо видели у одељку од недеље, Јаков је био Исусов брат. Другим речима, иако је Исус био Бог, Створитељ свега створеног, био је и човек, један од нас, чак до те мере да је имао браћу и сестре. Како нам ова несвакидашња чињеница помаже да схватимо како је велики понор између Неба и палог света био премошћен? Шта то, такође, говори и о томе докле је Бог спреман да далеко иде да би спасао пало човечанство? Како нам Христова људска природа помаже да схватимо како можемо да победимо грех? Како нас Христова људска природа уверава да Бог схвата стварност наших невоља и борби?

3. У поуци за ову седмицу споменуто је да је понизност тема Јаковљеве посланице. Зашто је понизност толико важна у хришћанском животу? Односно, у светлости крста и свега онога што се тамо догодило, како ико од нас може да прихвати став охолости или самодовољности, нарочито када је реч о духовим питањима?

УСАВРШАВАЊЕ НАШЕ ВЕРЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Јаков 1,2-3; 1. Петрова 1,6,7; Филибљанима 3,12-15; Јаков 1,19-21; Лука 17,5,6; Лука 12,16-21.

Текст за памћење: »Гледајући на Начелника вјере и Свршитеља Исуса, који умјесто одређене Себи радости претрпље крст, на марећи за срамоту, и сједе с десне стране пријестола Божијега.« (Јеврејима 12,2)

Један стоматолог објаснио је зашто су његове крунице увек беспрекорне. »За разлику од неких стоматолога«, рекао је »никада нисам имао проблема са круницама које добијам из лабораторије. Ако им пошаљем савршен рад, они ми пошаљу савршене крунице.« Овај стоматолог није забринут за крајњи резултат. Он се усредсређује на своју улогу у почетном делу процеса.

Слично томе, као хришћани, не треба да будемо узнемирени да ли ће наш карактер бити довољно добар на крају. То је Божји посао. Наша улога је да се боримо »у доброј борби вјере« (1. Тимотију 6,12), управљањем свог погледа Исусу, »Зачетнику и Свршитељу вјере«. Таква вера у Христа омогућава Му да чини у нама »да хоћемо и учинимо као што Му је угодно« (Филибљанима 2,13) и да заврши добро дело које је започео у нама (Филибљанима 1,6). Без вере могуће је да се осетимо пораженима, већ на самом почетку зато што се усредсређујемо на себе, а не на Њега.

Као што Исус каже: »Ово је дјело Божије да вјерујете Онога кога Он посла.« (Јован 6,29) Јаков ће нам, како ћемо видети, помоћи да схватимо ову важну духовну истину.

Прочитајте текст из Јаковљеве посланице 1,2,3; 1. Петрове 1,6,7; 4,12,13. Какав је Јаковљев и Петров заједнички став у вези са искушењима? Како треба да се односимо према овом невероватном библијском налогу?

Нико не воли патњу, избегавамо је кад год је то могуће. Грчка реч употребљена у 3. стиху за кушање вере је *dokimion*. Односи се на процес утврђивања истинитости нечега. Петар упоређује ово кушање или испробавање вере са начином на који ватра пречишћава злато; иако такво кушање може бити непријатно, Бог очекује успешан исход. Испушења не треба да нас обесхрабре; јер, ако останемо верни, »изаћи (ћу) ћемо као злато«. (О Јову 23,10; упореди: Приче 17,3)

Када дођу испушења треба да се радујемо, нарочито када је наша вера у питању, зато што Исус каже: »Радујте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима.« (Матеј 5,12) Такође, кушања продубљују наше поштовање према ономе што је Христос поднео за нас. Као што је у 1. Петровој 4,13. истакнуто, треба да се радујемо што страдамо са Христом.

Укратко речено, треба да гледамо преко сваког испушења и створимо слику о резултату који Бог намерава да оствари. То је тренутак када наступа вера. Треба да верујемо у Оца пуног љубави, да се ослонимо на Његову мудрост, и поступамо у складу са Његовом речи. Са поверењем можемо Му препустити своју будућност (види: Римљанима 8,28). У ствари, само вером, упознавањем Божје љубави и живљењем по вери у светлости те љубави, можемо се заиста радовати у испушењима.

Према тексту из Јаковљеве посланице 1,3. крајњи циљ кушања наше вере је »трпљење«. Грчка реч (*hupotonē*) може се превести и као »истрајност« или »постојаност«. Односи се на оно што траје дуже од свега осталог зато што у поверењу почива на сигурности у Божје коначно избављење (Лука 21,19).

Једно је остати веран Богу у време испушења; односно, не изгубити веру, већ се држати Господа чак и у најтежим тренуцима. Међутим, нама је речено да се »радујемо« приликом кушања. Зар се од нас не тражи превише? Понекад је тешко остати веран у испушењима, али још се и радовати у њима? Ипак, тако нам је речено; како, онда, можемо да се радујемо у тренуцима у којима нам није до радовања?

Прочитајте текст из Јаковљеве посланице 1,2-4. Запазите прогресију: вера, кушање, стрпљење, савршенство. Јаков почиње од вере зато што је она основа сваког правог хришћанског искуства. Он затим каже да су нам потребна искушења да провере искреност наше вере. Јаков тврди да искушења могу да нас науче стрпљењу, како на крају не бисмо били изненада побеђени од њих. Божји циљ за нас је да будемо »савршени и цијели без икакве мане«. (Јаков 1,4) Језик употребљен у овом тексту не може бити узвишенији. Реч »савршени« (телеиос) означава духовну зрелост, док се реч »цијели« (холоклерос) односи на целовитост појма у сваком смислу. Ми заиста можемо постати много више у Господу ако умремо себи и дозволимо Му да учини у нама »да хоћемо и учинимо као што Му је угодно«. (Филибљанима 2,13)

Прочитајте текст из Ефесцима 4,13. и Филибљанима 3,12-15. Какав став према »савршенству« охрабрени хришћани треба да имају?

Христови следбеници, као и Павле, никада неће бити задовољни оним што не обликује њихов живот по угледу на несребичну, пожртвовану љубав њиховог Учитеља. Међутим, никада сами нећемо осетити да смо »већ достигли« или »се усавршили«.

Запазите, такође, да се у текстовима наглашава будућност. Павле каже да се у оно што му је обећано у Богу вером у Исуса. Не постоји време у хришћанском ходу у коме можемо да кажемо »достигао сам«, бар када је карактер у питању. (Да ли сте икада запазили да су они који кажу да су »достигли« обично самоправедни?) Ми смо као уметничко дело; увек можемо бити бољи, и Бог обећава да ће чинити управо то, док год се у вери ослањамо на Њега, тежећи да Му се свакога дана предајемо са поверењем и послушношћу.

Да сада одете из живота, да ли бисте били довољно добри да будете спасени? Или, да сте умрли две седмице након што сте прихватили Исуса, да ли бисте били довољно добри да будете спасени? Шта ваш одговор говори о потреби за савршеном хаљином Христове правде, без обзира на »савршенство« које сте достигли?

ТРАЖЕЊЕ У ВЕРИ

Прочитајте текст у Јаковљевој посланици 1,5.6. Како се мудрост разликује од знања? Како Јаков повезује мудрост и веру?

Може изгледати необично када Јаков каже: »Ако ли коме од вас недостаје премудрости.« Ко сматра да има довољно мудрости? Соломун, на пример, препознајући своју потребу, понизно је затражио »срце разумно да може... распознавати добро и зло«. (1. О царевима 3,9) Касније је написао: »Почетак је мудрости страх Господњи.« (Приче 9,10)

О мудрости обично размишљамо као о појму који већ познајемо. Међутим, како следећи текстови показују шта је друга страна праве мудрости? Јаков 1,19-21; 2,15.16; 3,13.

Мудрост је у Причама Соломуновим и у Јаковљевој посланици описана као нешто практично: не као оно што знамо, већ како живимо. На пример: бити »брз чути, а спор говорити«. (Јаков 1,19) Платон је рекао: »Мудри људи говоре зато што имају нешто да кажу; неразумни, зато што би волели да нешто кажу.« Другим речима, можемо имати све знање које овај свет нуди, али немају праву мудрост.

Наравно, будући да је Бог Извор праве мудрости, мудрост можемо стећи слушајући Га, читајући Његову реч и проводећи време у размишљању о Христовом животу, »који нам поста премудрост од Бога.« (1. Коринћанима 1,30) Учећи да одражавамо Христов карактер у свом животу, живимо према истини која је у Исусу. То је права мудрост.

Прочитајте поново текст из Посланице апостола Јакова 1,6. У том стиху стоји да морамо да тражимо у вери, не сумњајући. Зар то није понекад тешко? Ко се повремено не бори са сумњом? Када се то догоди, важно је да се молимо и размишљамо о свим разлозима који иду у прилог вери: извештај о Исусовом животу, пророчанства у Библији, лична искуства. Како нам то може помоћи да пребродимо сваку сумњу која повремено може да се јави?

ДРУГА СТРАНА ВЕРЕ

Прочитајте текст из Јаковљеве посланице 1,6-8. О чему Јаков овде говори?

Реч »сумња« односи се на унутрашњу поделу; то нам помаже да схватимо повезаност са двоумљењем. Јасан пример видимо у догађају у Кадис-Варнији. Израилски народ нашао се пред избором: да пође напред у вери или да се побуни против Господа. Невероватно, припадници израилског народа одлучили су се за побуну и пожелели да се врате у ропство у Египат. Када се Бог умешао и преко Мојсија објавио да ће умрети у пустињи, људи су изненада поверовали! Рекли су: »Ево нас, идемо на мјесто за које је говорио Господ, јер згријешисмо.« (4. Мојсијева 14,40)

»Изгледало је да се сада народ искрено каје због свог грешног понашања; међутим, људи су били жалосни само због последица својих поступака, а не и због тога што су постали свесни своје незахвалности и непослушности. Када су установили да Господ не одустаје од својих одлука, поново се пробудила њихова самовоља, па су објавили да се неће враћати у пустињу. Заповедајући им да се повуку из земље својих непријатеља, Господ је ставио на пробу њихову привидну покорност и доказао да она није искрена.« (Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 391. оригинал)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 17,5.6. Како Исус овде говори о вери?

Када су ученици затражили више вере, Исус је рекао да је довољна вера која је као зрно горушичино. Оно што је веома важно јесте да ли је наша вера жива и да ли расте, а то ће се догодити само ако наставимо да негујемо веру ослањајући се на Бога у свим приликама.

Међутим, сумња се понекад нађе на путу. Свет у коме живимо затрпава нас сумњом и неверством; нико није отпоран према томе. Све што можемо јесте да се молимо да прођемо кроз одређене прилике, сећајући се Боље верности у прошлости и поверавајући Му своју будућност.

Који све разлози постоје за поверење у Бога и Његова обећања, и за живот у вери? Размишљајмо о њима и наша ће вера ојачати.

БОГАТИ И СИРОМАШНИ

У овој краткој посланици Јаков исказује велику бригу за сиромашне људе; неки чак сматрају да је то његова главна тема. Многим, савременим читаоцима његова оштра критика богатих у корист сиромашних изгледа крајња, чак запањујућа. Међутим, Јаков не говори ништа другачије од онога што је Исус рекао.

Упоредите следеће текстове: Јаков 1,9-11. и Лука 8,14; Јаков 1,27. и Матеј 25,37-40; Јаков 2,15.16. и Лука 10,29-37; Јаков 5,1-4. и Лука 12,16-21. Како гласи њихова заједничка порука? Које опомене и прекори су овде јасно дати?

Јаков, наравно, не затвара врата Царства свим богатим људима. Међутим, као и Исус, он препознаје подмукла искушења која доноси богатство. Били богати или сиромашни, треба да држимо поглед усмерен према правој награди. Проблем који ствара новац огледа се у томе што усмерава нашу пажњу на пролазно уместо на вечно (2. Коринћанима 4,18).

Нема сумње да нас стицање богатства, високо образовање и друштвени утицај раздваја од људи који су »имали мање среће«. Међутим, у раној Цркви ове две групе људи биле су заједно окрећући овоземаљске вредности у потпуно новом, можда необичном, правцу. Онај ко заузима најнижи положај и показује понизност је онај који ће може дичити духовним полетом.

»Док год на овом свету постоје гладни које треба нахранити, голи које треба обући, душе којима је потребан хлеб и вода спасења, треба се одрећи сваког непотребног попуштања жељама, сваког вишка имовине у корист сиромашних.« (Елен Вајт, *Welfare Ministry*, стр. 269)

Какво је ваше искуство? Било да сте богати или сиромашни, није важно; оно што је важно јесте како се односите према новцу. Зашто новац представља могућу опасност за нашу душу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Беседа на Гори« у књизи Елен Вајт *Чежња векова*, стр. 298-314. оригинал.

»Бог жели да Његове слуге упознају своје срце. Да би их довео правом познању свог стања, Он дозвољава ватри невоља да их захвати, да би се очистили. Животна искушења су Божје оруђе којим може да уклони нечистоту, слабости и грубост нашег карактера, и обликује га за друштво чистих, небеских анђела у слави. Док пролазимо кроз искушења, док ватра невоље иде према нама, зар свој поглед нећемо усмерити ономе што се не види, на вечно наследство, бесмртан живот, вечну славу? Док то чинимо, ватра нас неће прогутати, већ само уклонити нечистоту, и ми ћемо изаћи седам пута очишћени, носећи Божји печат.« (Елен Вајт, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 10. април 1894)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Које библијске личности и њихов пример вам пружају највише охрабрења у време патње? Да ли сте научили да пронађете радост у искушењима? Ако је тако, испричајте у разреду шта вам је помогло да то постигнете. Истовремено, ако нисте могли да се радујете у искушењима, разговарајте о тој појави у разреду.
2. Размислите о идеји да права мудрост није толико знање, колико оно што чинимо у вери кроз Христа. Зашто то уједно не значи да знање није важно? Како, на пример, погрешно учење може бити штетно у нашем ходању са Господом?
3. Један младић имао је пријатеља који је пролазио кроз тешка искушења. Иако је младићу било тешко да посматра та искушења, запазио је да његов пријатељ расте у милости. Када су невоље прошле, његов пријатељ се заиста променио, набоље! Шта сте научили из искушења која су вам донела корист на духовном пољу? Запитајте се да ли сте то могли да научите и на неки други начин?
4. Шта можете да кажете некоме ко је искрен у својој вери, па ипак признаје да га понекад обузима сумња? Како можете да помогнете тој особи?

ПОДНЕТИ ИСКУШЕЊЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Јаков 1,12-21; Псалм 119,11; 1. Мојсијева 3,1-6; Титу 3,5-7; Римљанима 13,12; Ефесцима 4,22.

Текст за памћење. »Благо човјеку који претрпи напаст; јер кад буде кушан примиће вијенац живота, који Бог обрече онима који Га љубе.« (Јаков 1,12)

Сви смо то доживели. Одлучимо да нећемо попустити искушењу, али у јеку борбе, наша одлучност слаби и – будећи у нама осећање срамоте и самопрезира, падамо у грех. Понекад изгледа да што се више усредсређујемо на то да не грешимо, осећамо се беспомоћнијима у борби са искушењем, а наше стање изгледа безнадежније. Питамо се да ли смо заиста спасени. Тешко је замислити једног озбиљног хришћанина који се није запитао да ли је спасен, нарочито када падне у грех.

На срећу, можемо да остваримо победу над искушењем које нас тако лако ухвати у замку. Нико од нас, ма колико огрезао у греху, није безнадежан, јер је наш »Отац свјетлости« (Јаков 1,17) већи од наше склоности злу, и само у Њему и кроз Његову реч можемо остварити победу.

То је порука стихова које ћемо проучавати ове седмице. Наравно, искушења су стварна, грех је стваран, и борба са самим собом је заиста стварна. Међутим, Бог је, такође, стваран и Његовом силом можемо надвладати искушења која чекају да нас повуку на дно.

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 1,13.14. Зашто је важно да знамо да Бог никога не куша? Одакле искушење потиче, и како то сазнање може да нам помогне у борби са грехом?

Апостол Јаков је јасан. Не само да Бог није творац зла, Он није ни извор искушења. Само зло је извор искушења. У складу са овим текстом, проблем је у нама, а то је главни разлог зашто је тако тешко одолети.

Борба против греха почиње у уму. Иако можда многи то не би волели да чују, истина је да ми доносимо одлуку и грешимо. Нико не може да нас примора на то (Римљанима 6,16-18). Грешне жеље и склоности стално закупају нашу пажњу. Користећи уобичајене изразе за лов и риболов, Јаков у 14. стиху 1. поглавља описује ове унутрашње подстицаје. Сопствене жеље нас маме и вуку, и када им се препустимо, оне коначно бацају удицу и хватају нас.

Прочитајте текстове из Ефесцима 6,17; Псалма 119,11. и Јеванђеља по Луки 4,8. Коју заједничку тему проналазимо у овим текстовима и како се она односи на питање победе над искушењем?

Јаков у својој посланици јасно раздваја искушење од греха. Бити кушан изнутра није грех. И Исус је био кушан. Проблем није у искушењу, већ како одговоримо на њега. Имати грешну природу није само по себи грех; међутим, дозволити тој грешној природи да управља нашим мислима и одлукама јесте. Имамо обећања, која проналазимо у Божјој речи, која нам нуде сигурност победе, ако се позивамо на њих и држимо их се у вери.

Размислите о идеји да је грех увек наш избор. (Да није наш избор, да ли бисмо могли бити осуђени ако чинимо грех?) Шта можемо да учинимо у свакодневном животу што може да нам помогне да не доносимо погрешне изборе?

Прочитајте поново текст из Посланице апостола Јакова 1,13-15. Када искушење постаје грех?

У овом тексту употребљено је неколико грчких речи којима је описано како грех настаје, и све су повезане са рођењем. Када се грешна жеља негује, грех је »зачет«, као беба у мајчиној утроби. »Гријех учињен рађа смрт.« (Јаков 1,15)

Ова слика је противуречна. Процес који треба да пружи живот завршава се смрћу (упореди: Римљанима 7,10-13). Грех се попут рака шири и угрожава човека у коме се налази. Сви ово знамо, јер смо сви суочени са уништењем грехом. Наша срца су зла, и не можемо да их променимо.

Прочитајте текст из 1. Мојсијева 3,1-6. Евино искуство живо приказује сукоб са грехом. Који кораци су је навели да учини грех?

Грех у суштини почиње да се јавља настајањем неповерења у Бога. Сотона, користећи исти успешан метод којим је обмануо трећину анђела (Откривење 12,4.7-9), побудио је сумњу у Евином уму према Божјем карактеру (1. Мојсијева 3,1-5). Приближавање забрањеном дрвету није био грех, али узимање и једење плода јесте. Такође, изгледа да су грешне мисли претходиле грешном поступку (1. Мојсијева 3,6). Ева је усвојила сотонине идеје као своје.

Грех увек почиње у уму. Као и Ева, и ми можемо да размишљамо о наводним »предностима« које нам погрешни поступци могу донети. Тада наша машта и осећања почињу да преузимају власт. Ускоро посежемо и прихватамо мамац и падамо у грех.

Често се питамо како је то могло да се догоди. Одговор је лак: дозволили смо да се догоди. Нико нас није приморао да учинимо грех.

»Искреном молитвом и животом у вери можемо се одупрети сотониним нападима, и своје срце сачувати неокаљано.

Ни најснажније искушење није изговор за грех. Колико год велики притисак био усмерен на нашу душу, преступ је наш лични поступак. Нико и ништа на овом свету не може никога да примора на грех. Воља мора да да свој пристанак, срце мора да попусти, иначе страст не може да надвлада разум, нити да неправедност победи праведност.« (Елен Вајт, »Christian Privileges and Duties« и *Signs of the Times*, 4. октобар, 1883)

СВАКИ ДОБРИ И САВРШЕНИ ДАР

»Не варајте се, љубазна браћо моја! Сваки добри дар и сваки поклон савршени одозго је, долази од Оца свјетлости, у којег нема промјењивања ни мијењања видјела и мрака.« (Јаков 1,16.17)

Иако грех рађа смрт, Бог је Извор живота. Он је »Отац свјетлости« (Јаков 1,17), што указује на стварање (1. Мојсијева 1,14-18). Бог нам даје нови живот, који је највећи дар који можемо да добијемо »одозго« (упреди Јаков 1,17. са Јован 3,3).

Као и Павле, који говори о спасењу као последици Божје милости (Римљанима 3,23.24; Ефесцима 2,8; 2. Тимотију 1,9), и Јаков у 1,17. назива спасење »даром«. Затим, у следећем стиху јасно каже да је спасење, новорођење, резултат Божје намере и воље за нас: »Јер нас драговољно породи ријечју истине, да будемо новина од Његова створења.« (Јаков 1,18) Односно, Бог жели да нас спасе. Његова воља је била, још пре нашег постања, да примимо спасење и нови живот у Њему сада и у вечности.

Како се Јаковљев опис новорођења слаже са Павловим и Петровим описом? Види: Титу 3,5-7; 1. Петрова 1,23.

Исус, Павле, Петар и Јаков повезују спасење са новорођењем. Божја намера у плану откупљења огледа се у поновном повезивању грехом погођених људских бића са Небом. Понор је био толико велики и широк да ништа што би људи учинили не би могло да га премости. Само Божја Реч у људском обличју, Исус, могао је поново да повеже Небо и Земљу. Надахнута реч (2. Тимотију 3,16) има ту јединствену способност да удахне духовни живот у оне чије је срце отворено да прими дар.

Укратко, наш »Отац свјетлости« толико нас воли да, иако смо недостојни, даје нам »сваки добри дар и сваки поклон савршени« (Јаков 1,17), од којих је најбољи дар Исус и новорођење које нуди.

Које сте дарове »одозго« примили? Зашто је важно да размишљамо о њима? Шта се догађа, када то не чинимо?

СПОР ГОВОРИТИ

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 1,19.20. Коју важну поуку Јаков даје у овом тексту?

Божја реч је силна. Међутим, такве су и речи које изговори човек. Колико често смо изговорили речи које смо касније желели да повучемо? Нажалост, свест о томе колико погрешне речи могу да нанесу бол, и колико је гнев разоран, мало нам помаже да владамо собом. Ослањајући се само на своју снагу, никада се не можемо стварно променити. Зато треба више да слушамо Бога и дозволимо Му да делује преко нас.

»Када сваки други глас утихне и када у тишини чекамо пред Њим, мир душе допринеће да Божји глас постане много разговетнији. Он нам налаже: 'Утолите и познајте да сам Ја Бог.'« (Елен Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 58. оригинал)

Супротно томе, проблеми се јављају када престанемо да слушамо Бога и једни друге. У дому, на послу или у цркви, расправе почињу када престанемо пажљиво да слушамо. Када се то догоди, расправе узимају маха и гнев се распламсава. Овај незадрживи след грешне комуникације, попут неконтролисаних унутрашњих жеља описаних у Јаковљевој посланици 1,14.15. никада не може да успостави Божју праведност у нама.

Зато Јаков супротставља Божју правду људском гневу. Док год се ослањамо на оно што је својствено нашој грешној природи, стваралачка сила Божје речи је немоћна и уместо ње изражавају се наше некорисне или чак штетне речи. Не треба да нас чуди што Јаков, пошто каже шта све »Отац свјетлости« чини за нас даром новог живота, указује да будемо пажљиви у ономе што говоримо.

Шта следећи текстови уче о речима? Приче 15,1; Исаија 50,4; Ефесцима 4,29; 5,4; Колошанима 4,6.

Сетите се када вас је последњи пут неко увредио оним што је рекао. Дубина осећања коју сте осетили треба да вам покаже колико речи могу да имају силу, на добро или зло. Како можете да владате својим речима? Зашто је важно да размислите, пре него што нешто кажете?

СПАСЕНИ ПРИМАЊЕМ

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 1,21. Коју улогу има »реч« у ономе о чему Јаков говори?

Овај стих потврђује све што је до сада било речено о вери и спасењу. То је позив да одбацимо сваку нечистоту и одвојимо се од сваке покварености. Заповест »одбаците« употребљена је седам од девет пута у Новом завету као ознака за одвајање од злих навика које немају места у животу човека који се покорио Христу (Римљанима 13,12; Ефесцима 4,22.25; Колошанима 3,8; Јеврејима 12,1; 1. Петрова 2,1). Ова реч, такође, може да се односи на скидање одеће (Дела 7,58), указујући тако и на скидање »нечистих хаљина« греха (упореди: Исаија 64,6). Реч »рђав« јавља се у Јаковљевој посланици да означи »прљаве хаљине« сиромашних у поређењу са светлом хаљином богатих (Јаков 2,2). Јаков је, као и Исус, осудио човекову склоност да се бави спољашњим изгледом, зато што Бога пре свега занима стање нашег срца.

У грчком преводу Старог завета, реч »прљав« (*ruparos*) употребљена је само у једном тексту: Захарија 3,3.4. у коме Исус, првосвештеник, представља грешан израиљски народ. Бог скида првосвештеникове прљаве хаљине и одева га у чисту хаљину, која представља опроштење и очишћење Израиља.

Ова слика много је другачија од опште прихваћене хришћанске слике на којој Исус ставља чисту, белу хаљину преко грешникове прљаве одеће. Ко би то учинио у стварном животу? Нико не облачи чисту одећу преко прљаве. Као и у тексту у Књизи пророка Захарије, прљави одећи се уклања, пре него што се обуче чиста. То не значи да морамо да будемо без греха, пре него што се обучемо у Христову правду. Да је то истина, ко би био спасен? Такође, то не значи да после прихватања Христа, губимо спасење ако поново паднемо у грех. То заправо значи да морамо у потпуности да Му се предамо, доносећи одлуку да свакодневно умиремо на својим старим грешним путевима и дозволимо Му да нас обликује у складу са својим облицијем. Христова хаљина савршене правде тада ће нас покрити.

Прочитајте поново текст из Јаковљеве посланице 1,21. Колико заиста тежите да примените овај позив у свом животу? Шта значи да »примимо усађену ријеч« у своје срце, и како то можемо учинити?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *Пут Христу*, стр. 23-36. оригинал, у поглављу »Покајање«, читајте о греху и сили која мења.

»План спасења има у виду наше потпуно ослобођење од сотонске силе. Христос увек одваја од греха скрушену душу. Он је дошао да раскопа дела ђавоља и постарао се да Свети Дух буде дарован свакој души која се каје, да би је сачувао од грешења.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 311. оригинал)

»Ако сте прихватили Христа за свог Спаситеља, треба да заборавите на себе и покушате да помажете другима. Говорите о Христовој љубави, причајте о Његовој доброту. Извршавајте сваку дужност која се појави. Носите одговорност за душе на свом срцу и свим средствима која вам стоје на располагању трудите се да спасете изгубљене. Када будете примили Христовог Духа, Духа несребичне љубави и рада за друге, ви ћете расти и доносити род. Врлине Духа показаће се у вашем карактеру. Ваша вера ће расти, ваше уверење ће се продубљивати, ваша љубав усавршавати. Све више и више одражаваћете Христов лик у свему што је непорочно, племенито и лепо.« (Елен Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 67.68. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Размишљајте о сили речи. Зашто оне имају такву силу? Како се језик може лако злоупотребити? Колико често је начин на који нешто кажемо или напишемо исто толико важан, или чак и важнији, од онога шта кажемо или напишемо?
2. Од свих дарова које сте примили »одозго«, који је највећи, и зашто?
3. Прочитајте: Јаков 1,12-21. Шта чини главну поруку у овим стиховима? Какву наду и обећања проналазимо у овом тексту?
4. Сласт рађа грех, а грех рађа смрт. Зашто, тако великим улогом који је пред нама, не побеђујемо у борби са грехом? На који начин рационализујемо грех, и зашто је то увек опасна игра у уму?
5. Прочитајте последњи навод из књиге Елен Вајт. Који важан савет проналазимо у њему, нарочито они који се колебају у вери?

БИТИ И ЧИНИТИ

Текстови за проучавање у току седмице: Јаков 1,23.24; Матеј 19,16-22; Лука 6,27-38, Римљанима 8,2-4; 12,9-18, 2. Петрова 1,4.

Текст за памћење: »Будите пак творци ријечи, а не само слушачи, варајући сами себе.« (Јаков 1,22)

Жан Франсоа Гравелет, познатији као »Велики Блондини«, постао је чувен по ходању жицом преко Нијагариних водопада. У септембру 1860. године принц од Велса присуствовао је Блондинијевом преласку преко водопада са помоћником на леђима. Блондини се после преласка обратио британском принцу и понудио му да га пренесе преко водопада. Иако је принц чуо за његове вештине, и управо га видео на делу, ипак није био спреман да стави свој живот у Блондинијеве руке.

Суштина је, наравно, у чињеници да чути и видети није довољно, када се ради о односу са Богом. Ми можемо разумом бити уверени у Божје постојање, истину Јеванђеља и Други Христов долазак. Можемо доживети стварност Божје љубави и старања. Ипак, и поред свега тога, не морамо бити спремни да се у потпуности предамо у Његове руке, што ће бити откривено нашим делима. То је управо разлог што Јаков наглашава важност да будемо творци, а не само слушачи Његове речи.

Ове седмице видећемо шта значи бити творац речи за оне који су спасени милошћу.

УПОЗНАТИ НЕПРИЈАТЕЉА

Неко је једном приликом рекао следеће о свом непријатељу: »Видим га свакога дана – када се бријем.« То је управо оно што Јаков жели да увидимо: наш највећи непријатељ смо ми сами. Спасење почиње увиђањем ко смо заправо, не како замишљамо ко смо.

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 1,23.24. Ко је овде описан, и у чему је основни проблем?

Иако нема ничег рђавог у томе да изгледамо најлепше што можемо, многи људи троше много времена и новца да побољшају свој изглед. Међутим, морамо да будемо сигурни да не обмањујемо себе. Јаков каже да треба боље да погледамо себе, без обзира што нам се то што ћемо видети неће свидети.

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Матеју 19,16-22. и 26,33-35.69-75. Колико је слика коју ова два човека имају о себи у складу са стварношћу? Шта њихов различити однос према Исусовим речима говори о њима?

Богати младић мислио је да држи заповести. Изненада му је упућен позив да покаже другачији облик послушности, о којој никада није размишљао, ону која је задирала много дубље од спољашњег повиновања правилима и прописима. (Види: Римљанима 7,7)

Петар је, као и овај младић, имао погрешну слику о себи. Самоуверено је предвиђао да чак и ако сви посрну и отпадну, он ће остати веран, па и по цени живота. Међутим, ниједан није схватао колико их грех чврсто држи у својој мрежи. Обојица су били самообманути о свом правом духовном стању. Петар се, међутим, на крају обратио. Колико знамо богати младић није.

Увек је лако запазити мане других, али не и своје, зар не? Дубоко у себи смо, ипак, много свеснији својих недостатака него што желимо да признамо. Заверите у своју душу. Шта вам оно што видите у њој говори зашто вам је потребан Спаситељ?

Прочитајте поново текст из Посланице апостола Јакова 1,22. У грчком језику стоји »бити« творац Речи. Колико би се порука разликовала да је Јаков једноставно рекао: »Творите реч«?

Јаков употребљава речи бити и творити. Он их не раздваја, нити једну сматра важнијом од друге. Оне су попут две стране истог новчића, нераздвојиве. Ми треба да будемо творци. Затим, глагол бити у грчком језику је употребљен у времену које се односи на тренутан живот послушности, онај који се од нас сада очекује, а не у неко неодређено време у будућности.

Суштина је да треба да постанемо нови људи у Господу, и као резултат тога што треба да постанемо, чинићемо оно што нам Бог налаже. То се прилично разликује од самог поштовања правила (што је изгледа био проблем богатог младића, као што смо и видели у јучерашњем делу поуке).

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 6,27-38. Шта би требало да учинимо?

»Љубите непријатеље своје.« »Свакоме који иште у тебе, подај.« »Будите, дакле, милостиви као и Отац ваш што је милостив.« (Лука 6,27.30.36) Звучи немогуће, зар не? И јесте, са наше тачке гледишта. Волети на овакав начин није својствено грешним људским бићима. Зато Исус даље говори о две различите врсте дрвета и плодовима које доносе (Лука 6,43-45).

Слично томе, Павле у Галатима посланици 5. поглављу упоређује дела телесна (Галатима 5,19-21) са родом Духа (Галатима 5,22.23). Изгледа да што се више усредсређујемо на оно што чинимо, постајемо гори; а када смо вођени Духом, исход је потпуно другачији – доносимо род љубави и послушности.

Сетите се тренутка када сте учинили нешто само зато што се то тражило од вас или зато што сте поступали у складу са правилима. Упоредите то са тренуцима када сте учинили нешто слично зато што сте то желели, што је природно потекло из вас, зато што Христос живи у вама. Како нам ово поређење помаже да схватимо суштину данашње поуке?

Прочитајте текст у Јакову 1,25. Шта Јаков говори о улози закона?

Јаков понавља речи два Псалма називајући Божји закон »савршеним« (Псалам 19,7) и законом »слободе« (Псалам 119,45). Међутим, запазите да Закон о коме Јаков говори не може да нас спасе и да нас очисти. Он указује на Божји идеал, али не може да учини да следимо тај идеал као што ни посматрање првокласног спортисте не може да нас оспособи да учинимо што и он. Да бисмо следили тај идеал, потребна нам је Христова сила у животу.

Прочитајте текст у Римљанима 8,2.4. и 2. Коринћанима 3,17.18. Какава разлика постоји између Закона као оруђа смрти и онога који показује пут слободе и живота?

Чак и Павле потврђује да »пред Богом нијесу праведни они који слушају закон, него ће се они оправдати који га творе«. (Римљанима 2,13) Можемо постати творци само деловањем Духа који уписује Закон у наше срце. Само када га држимо из срца, он може постати Закон слободе.

Проблем није у Закону, већ у нама. Заборављамо ко смо заправо: грешници којима је стално потребан Спаситељ. Изван Христа можемо да се суочимо само са осудом која потиче од Закона. Међутим, у Христу постајемо нови људи (2. Коринћанима 5,17), који су ослобођени у Исусу (Јован 8,36). »Ово је заповијест Моја да имате љубав међу собом, као што Ја имадох љубав к вама.« (Јован 15,12) Преко Христа доживљавамо слободу Божјих синова и кћери који су спасени милошћу и који неће желети да се врате у осуду и ропство, које су имали као преступници. У Христу, не само да су нам опроштени греси, већ имамо нов живот, у коме можемо да покажемо послушност Закону. Међутим, то не чинимо да бисмо били спасени, већ из слободе која потиче из сазнања да смо већ спасени и више нисмо под осудом Закона.

Размислите како би изгледало, с обзиром на природу коју имамо, да покушамо да сами држимо Закон довољно добро да будемо спасени. Како би то Закон учинило оруђем ропства? Како нас је Исус ослободио из ропства док нам, у исто време, налаже да држимо Закон?

КОРИСТАН ИЛИ БЕСКОРИСТАН?

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 1,26.27. и упоредите га са текстом из Јеванђеља по Матеју 25,35.36.40. и Римљанима посланице 12,9-18. Како бисте у светлости ових стихова одредили шта је право хришћанство?

Ако Исус, Јаков и Павле нешто наглашавају, онда је то важно, јер одређује како можемо да постанемо корисни хришћани. Показујући љубав »једноме од ове најмање браће« (Матеј 25,40), одвајајући време да посетимо оне који су занемарени, указујући гостољубивост – на све ове и друге практичне начине откривамо Исусову љубав и постајемо канал преко кога Исус излива своју љубав.

»Најјачи доказ у корист Јеванђеља је љубазни хришћанин пун љубави.« (Елен Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 470. оригинал) У даљем тексту стоји: »Живети таквим животом, вршити такав утицај захтева напор, самопоштовање и дисциплину на сваком кораку.« (470. страна, оригинал) То се не јавља само од себе. Ако се наша религија састоји само од потврђивања веровања и слушања проповеди, она је у великој мери бескорисна.

Апостол Јаков описује »веру«, односно »верне«, у 26. и 27. стиху 1. поглавља, речју која указује на изразиту побожност. Такав став доноси тренутне, видљиве вредности, и људи ће запазити разлику.

Очигледна промена огледаће се у нашем избору речи. Уместо да се служимо отвореним примедбама, грубим тоном и поступцима, постаћемо осетљивији на утицај који наша комуникација врши на друге. »Зауздаћемо« свој језик да не жури испред нас снагом и необузданошћу неукроћеног коња.

Јаков, такође, издваја сирочад и удовице као део људског друштва коме је потребна наша љубав и брига. Са овоземаљске тачке гледишта нема смисла да усмеримо своја средства онима који зауврат не могу ништа да пруже друштву. Међутим, са Божје тачке гледишта, начин на који се опходимо према онима који су одбачени од света открива ко је од нас прави Христов следбеник: позајмљујући новац онима који не могу да нам врате; позивајући на ручак оне који не могу да узврате на исти начин; благосилајући и молећи се за оне који се рђаво опходе према нама (Лука 6,35; 14,12-14; Матеј 5,44). Као што Павле истиче, да смо поново створени у Христу Исусу за добра дела (Ефесцима 2,10).

Колико свог времена и енергије трошите на помагање онима који су у потреби? Шта ваш одговор говори о томе колико је ваша вера заиста »корисна«?

РАЗЛИЧИТИ ОД СВЕТА

Шта значи држати себе »непогањена од свијета«? (Јаков 1,27) Како је то уопште могуће? Види: 1. Јованова 2,15.16; 2. Петрова 1,4.

Неки људи сматрају да ако се само довољно удаље од света, моћи ће да избегну већину искушења. Иако има истине у томе, и ми треба да избегавамо искушења колико год је то могуће (нарочито она искушења којима најтеже одолевамо), наше тешкоће и слабости следе нас где год да се налазимо. Проблем греха није у томе шта се налази тамо изван, мада и то сигурно игра одређену улогу, већ колико је шта у нама и нашем срцу. Ту се одиграва права битка, и мораћемо да бијемо ту битку где год да се налазимо.

Такође је занимљиво да решавање одређених проблема чини да они преостали постану још очигледнији. На пример, спремање једног дела собе чини да наред у другом крају још више упада у очи. Тако је и у духовном животу: »Што ближе прилазимо Исусу, то ћемо све грешнији изгледати у сопственим очима; јер ће нам вид постати бистрији, а сопствено несавршенство сагледаћемо у широкој и јасној супротности према Његовој савршеној природи.« (Елен Вајт, *Пут Христу*, стр. 64. оригинал)

Немојмо рећи да Елен Вајт овде каже нешто што заправо није рекла. Она не каже да што смо ближи Исусу постајемо грешнији. Она наставља: »Што нас осећање потребе више води к Њему и Божјој речи, утолико ћемо имати узвишеније мишљење о Његовом карактеру и потпуније одражавати Његов лик.« (исто, 65. страна, оригинал)

Права вера води особу да осети »глад и жеђ« за дубљим искуствима (Матеј 5,6). Исус је проводио довољно времена насамо са својим небеским Оцем да би упознао Његову вољу. Ипак, Он се никада није удаљавао од људи. Одлазио је тамо где се људи налазе. Његова »храна« била је да помогне онима који су у потреби, да сломи препреке предрасуда, и шири Радосну вест о вечном животу (Јован 4,28-35).

Упркос чињеници да су Исус и први хришћани имали другачији начин живота и начин исхране од незнабожаца из свог окружења, то их никада није спречавало да шире своју веру. Свуда су ишли, и Јеванђеље се ширило по царству и тако постало чврсто утврђено, чак и у средишту покварености и зла, као што је био Рим.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Опредељење« у књизи Елен Вајт *Пут Христу*, стр. 59-63. оригинал.

»Закон је Божје велико морално огледало. Човек треба да упореди своје речи, дух, поступке са Божјом речју.« (Коментари Елен Вајт, *The SDA Bible Commentary*, 7. том, стр. 935)

»Уместо да смо њоме ослобођени од послушности, том вером, и само вером, учињени смо заједничарима благодати Христове, а она нам омогућава да будемо послушни.

Као што је Исус живео животом послушности у људској природи, Бог је предвидео да живе и Његови следбеници. Његовом силом треба да живимо животом чистоте и племенитости којим је Спаситељ живео.« (Елен Вајт, *Наш брижни Отац*, стр. 73)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Иако нам је речено да би било добро да се одвојимо (ако је могуће) од овоземаљских места, зашто то није коначно решење за проблеме греха и искушења? Колико далеко морамо да одемо да бисмо били удаљени од сваке врсте искушења? Шта представља једино решење за грех и искушење, без обзира где се налазимо?

2. Полиција је имала задатак да постави справу за прислушкивање у канцеларији у којој су осумњичени радили. Међутим, постојао је један проблем: опасни добермани чували су тај пословни простор. Зато су полицајци сваке ноћи хранили псе хамбургерима. У почетку су им протурили око пет, шест комада између решетака. Није прошло много, а пси не само да су јели хамбургере из полицајчеве руке, већ су је и лизали. Када су пси чувари били припитомљени, полиција је могла да постави жељену справу. Какву поуку можемо да извучемо из ове приче о томе да ми, ако нисмо пажљиви, можемо изгубити чувара?

3. Размислите о идеји да треба да будемо творци Речи, насупротив томе да само верујемо у Реч. Која је разлика између ова два појма?

4. Шта кажете онима који тврде да су слободни од Закона због Христове милости? Шта они обично мисле да тиме поруче и како бисте им одговорили?

ЉУБАВ И ЗАКОН

Текстови за проучавање у току седмице: Јаков 2,1-13; Марко 2,16; 3. Мојсијева 19,17.18; Римљанима 13,8-10; Јован 12,48.

Текст за памћење. »Јер ће онеме бити суд без милости који не чини милости; и хвали се милост на суду.« (Јаков 2,13)

Следећу библијску причу знамо веома добро; питање је колико смо је добро схватили.

Прво свештеник, затим Левит, идући из Јерусалима у Јерихон, наишли су на полумртвог човека који је лежао на путу. Иако су обојица управо завршили своје верске дужности, очигледно да ниједан није био у стању да те дужности повеже са осећањем обавезе према повређеном човеку, и тако су обојица наставили својим путем. Коначно, Самарјанин, полупаганин, нашао се ту, сажалио се над човеком, завио му ране и платио боравак у гостионици у којој је могао да се опорави. Такође, обећао је гостионичару да ће платити ако му још нешто затреба (Лука 10,30-37).

Исус је испричао ову причу као одговор на закониково питање о вечном животу. Уместо да каже законнику: »Потруди се више« или »учини више«, Исус је испричао причу о љубави на делу. Љубав треба да покажемо и у околностима које могу бити опасне или непријатне, чак и према онима који нам се не свиђају.

Иако није лако, и често се коси са нашом природом, права љубав обухвата одређени степен ризика и позива нас да срушимо границе које нас раздвајају, и изван и у Цркви. Ове седмице видећемо шта апостол Јаков жели да каже о овој важној истини.

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 2,1-4. Он, између осталог, говори о супротностима. Једна особа је богата, лепо обучена и, очигледно, утицајна, док је друга сиромашна, оскудно обучена и без икаквог утицаја. Једна је прихваћена са највећом љубазношћу, друга са презиром. Једној је понуђено удобно, истакнуто место; другој је речено да стане са стране или да седне на под.

Ова слика није нимало лепа, нарочито зато што описује догађај са богослужења! Грчка реч за »окупљање« или »скуп« у другом стиху је *synagōgē*, која се односи на јеврејско-хришћанско суботно богослужење, од којих су многа одржавана у домовима верника (види: Дела 18,7.8).

У грчко-римској култури из првог века, јавни углед и положај били су веома важни. Они који су поседовали богатство, образовање или политички утицај користили су та преимућства да уздигну свој углед и допринесу својим личним интересима. Сваки велики дар упућен општем добру или верском делу обавезивао је примаоца да узврати дародавцу на одређени начин. Љубазност је узвраћана оданошћу, а великодушност исказивањем поштовања у јавности. Неколико људи из више класе који су присуствовали хришћанским богослужењима очекивали су да се према њима опходе на посебан начин. Занемаривање тих очекивања нанело би срамоту Цркви. Пропуст да будете »политички коректни« или да одбаците друштвене вредности био је повод за увреду и раздор.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Марку 2,16. и Луки 11,43. Која друштвена очекивања се овде спомињу? Како се она сукобљавају са начелима Јеванђеља?

Није грех бити сиромашан или богат, али оно што мери наше хришћанско искуство јесте како се опходимо према људима који се разликују од нас по годинама, богатству, образовању и верским убеђењима. Склони смо да покажемо више поштовања према онима који се на друштвеној лествици налазе »изнад« нас и мање поштовања према онима који се налазе »ниже« него ми. Не смемо да заборавимо да лако можемо да будемо увучени у таква схватања иако нас Бог позива да будемо другачији (види: Римљанима 12,2).

Суочимо се са истином: можда нисмо тако отворени и неосетљиви као што је Јаков описао, али зар нисмо сви подложни томе да имамо своје миљенике? Како можемо да овај проблем препознамо у себи и у складу са тим да га решимо?

Као што сваки литерарни еванђелиста зна, они који имају најмање често су спремни да жртвују највише да би купили хришћанске књиге. У богатим насељима тешко је продавати књиге зато што су људи који ту живе задовољни оним што имају, и често не осећају потребу за Богом као они који имају мање од њих. Исто се догађа и на много вишем нивоу: Црква често најбрже расте у време економских и друштвених немира. Зар они појединци који се суочавају са великим питањима, често нису отворенији за наду представљену у извештају о Исусу од оних који сматрају да им у животу све иде добро?

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 2,5.6. Како Јаков проширује мотив о коме је писао у претходна четири стиха?

На основу овог текста можемо закључити да су у Цркви вероватно постојале велике несугласице између богатих и сиромашних. Бог је изабрао сиромашне који су, иако одбачени од света, били »богати у вери«, док су богати користили своје богатство да »тлаче« сиромашне. Тај проблем искоришћавања сиромашних од стране богатих, био је раширен у то време. Што је било још горе, римски закон је одобравао дискриминацију сиромашних у корист богатих.

»Припадници ниже класе, за које су сматрали да делују из личних економских интереса, нису могли да изнесу оптужбе против припадника више класе; закони су прописивали оштрије казне за припаднике нижих класа него за преступнике из виших.« (Крег С. Кинер, *The IVP Bible Background Commentary: New Testament*, стр. 694)

Прочитајте текст из Јаковљеве посланице 2,7. Какав важан закључак Јаков доноси овде у вези са утицајем таквог рђавог понашања?

Њихово рђаво понашање заиста представља хулу на Исусово »добро име«. Рђава дела лоша су сама по себи, а оно што их чини још горим и тежим је када их чине они који признају Исусово име. Још гори би били они који, у Исусово име, користе своје богатство и силу да стекну предност над другима у Цркви, што често ствара поделе и сукобе. Зато, треба да будемо пажљиви да наше речи и дела одговарају »добром имену« којим се представљамо.

ВОЛЕТИ СВОЈЕ БЛИЖЊЕ

Прочитајте текстове који потичу из Јаковљеве посланице 2,8,9; 3. Мојсије 19,17.18. и Јеванђеља по Матеју 5,43-45. Која важна порука је овде истакнута?

Јаков назива Божји закон »царским законом« (Јаков 2,8) зато што је то закон »Цара над царевима«. (Откривење 19,16) Закон Његовог царства детаљно је образложен у Проповеди на Гори (Матеј 5-7), која обухвата први од девет стихова у Новом завету, који нас позивају да треба да волимо своје ближње.

Исусове речи забележене у Јеванђељу по Матеју 5,43. откривају како је текст из 3. Мојсије 19,18. био схваћен у то време. У заповестима које претходе том стиху употребљен је синоним за ближњег: било је забрањено мрзети »брата својега« (3. Мојсијева 19,17) и »носити срдње на синове народа својега«. (3. Мојсијева 19,18)

Највероватније да су ове заповести тумачене тако да је у реду бити љут или мрзети оне који нису Израилци, зато што они нису били посебно споменути у овим текстовима из 3. Мојсијева. Људи који нису били Израилци, такође, су сматрани непријатељима. Сада знамо да је такав став постојао у кумранској заједници, групи побожних Јевреја који су се одвојили од остатка народа. Они су били учени да мрзе »децу таме« и »људе пакла«, којима су припадали не само странци, већ и Израилци који су одбацивали учења заједнице.

»Грех је највеће од свих зала, и наше је да имамо сажаљења и помогнемо грешнику. Постоје многи који греше и који осећају своју срамоту и своје безумље. Они жуде за речима охрабрења. Посматрају своје грешке и заблуде, док скоро не западну у очајање. Ове душе не треба занемарити. Ако смо хришћани, нећемо проћи поред њих на другу страну, држећи се што је даље могуће од оних којима је најпотребнија наша помоћ. Када угледамо људска бића у невољи било због уцељености или греха, никада не смемо да кажемо: 'То ме се не тиче.'« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 504. оригинал)

Исусов живот је највећи пример несебичне љубави према недостојнима и онима који не узвраћају љубављу. Како можемо да научимо да изражавамо такву љубав према онима које сматрамо недостојнима и који нам не узвраћају љубављу? Зашто је, на крају, потпуно предање и умирање себи једини одговор?

САВ ЗАКОН

Прочитајте текст у Јаковљевој посланици 2,10.11. Сада прочитајте текстове наведене у следећој табели и одредите да ли наглашавају »сав Закон«, »Закон љубави« или оба.

	САВ ЗАКОН	ЗАКОН ЉУБАВИ
Матеј 5,18.19.		
Матеј 22,36-40.		
Римљанима 13,8-10.		
Галатима 3,10.		
Галатима 5,3.		
Галатима 5,14.		

Нама је тешко да схватимо колико су Исусова учења о Закону била одређена. Побожни Јевреји тадашњег времена (и многи данас) нису могли да тврде да држе Закон ако не држе све законе забележене у Мојсијевим књигама, којих је било око 613.

Питање која је заповест најважнија (Матеј 22,36) вероватно је постављено Исусу са намером да Му поставе замку. Међутим, иако је Исус потврдио да је свако »словце« Закона (Матеј 5,18) важно, такође је учио да су љубав према Богу и ближњима најважније заповести зато што обухватају све остале.

Исусово учење, такође, указује да се послушност не може показати у празном простору. Она је увек повезана са односима, или је безначајна. Другим речима, ако дајем десетак зато што се плашим да ћу бити изгубљен ако то не чиним, ту не постоји никакав однос. Са друге стране, ако дајем десетак из захвалности за све што ми је Бог дао, онда се моја дела темеље на мом односу са Богом.

Исус је, такође, говорио о ономе што је »претежније« у Закону као што су »правда, милост и вјера«. (Матеј 23,23) Све ово приказује односе – са Богом и другим људима. Јаков, зато, не говори ништа другачије од Исуса и Павла: сваки преступ Божјег закона до одређене мере уништава наш лични однос са Богом и ближњима. Зато се ту не ради о чињеници да је потребно да имамо довољно добрих дела која ће прекрити рђава. То је послушност у празном простору, поступање по коме као да се све окреће око нас. Супротно томе, када упознамо Исуса, почињемо своју пажњу да усмеравамо од себе према Богу и служби другима.

Колико ваша послушност потиче из љубави према Богу и ближњима, а колико из осећања дужности? Да ли је радити из дужности увек погрешно? Можда према некој особи не осећате љубав, али јој помажете само зато што знате да је та помоћ заиста потребна. Да ли је нешто погрешно у томе?

ОСУЂЕНИ ЗАКОНОМ

Прочитајте текст у Посланици апостола Јакова 2,12.13. (Види: Јован 12,48; Римљанима 2,12.13; 2. Коринћанима 5,10; Откривење 20,12.13) Како ови стихови говоре о суду?

Ништа није јасније од учења да ће нам бити суђено према делима, добрим и злим. У исто време, Библија је, такође, јасна да смо вером у Исуса покривени Његовом правдом.

Ово покривање обухвата два вида: опроштење (оправдање) и послушност (посвећење). »Како, дакле, примисте Христа Исуса Господа онако живите у Њему.« (Колошанима 2,6); и »Јер који се год у Христа крстисте, у Христа се обукосте«. (Галатима 3,27)

Често се каже да нам неће бити суђено само по ономе што смо чинили, већ и по ономе што нисмо. Иако је ово истина, многи не знају шта то тачно значи. Овде се не ради о томе да треба да учинимо нешто више. Такво схватање непосредно уводи у обесхрабрење и пораз. Запазите како Јаков то описује у првој половини 13. стиха: »Јер ће ономе бити суд без милости који не чини милости.« У питању је, дакле, одређивање значења речи »чинити« засновано на односима.

Ако о томе превише размишљамо, можемо постати оптерећени судом и у очајању одустати од свега. Међутим, то не значи реченица: »Бојте се Бога... јер дође час суда Његова.« (Откривење 14,7) Ми се увек морамо ослањати на Исусову правду, чије су заслуге наша једина нада на суду. Љубав према Богу, који нас је спасао својом правдом, треба да буде вредност која ће нас подстакнути да чинимо све оно на шта нас је позвао.

У исто време, опомене о суду у Библији дате су за наше добро, да се не бисмо уљуљкали у лажно осећање сигурности. Апостол Јаков зато каже: »И хвали (слави победу над судом) се милост на суду.« (Јаков 2,13) Морамо да запамтимо његове речи, нарочито у додиру са онима који су пали у најтеже грехе.

Да ли сте икада, када сте очекивали осуду, јер сте направили велику грешку, примили милост и опроштење? Како сте се осећали? Како можете бити сигурни да нећете то заборавити, када неко други направи велику грешку?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Суочавање са извештајем о свом животу« у књизи Елен Вајт *Велика борба*, стр. 479-491. оригинал; и 24. поглавље стр. 429-440.

»Бог нас је пред људима и анђелима признао за своју децу; молимо се да не обесветимо то 'добро име којим сте се назвали'. (Јаков 2,7) Бог вас шаље у свет као своје представнике. Сваким поступком у животу треба да објављујемо Божје име... Ово можемо постићи само прихватањем Христове благодати и праведности.« (Елен Вајт, *Мисли са горе благослова*, стр. 107. оригинал)

»Преко Христа праведном Богу је омогућено да опрости без жртвовања иједног словца узвишене светости.« (Коментари Елен Вајт, *The SDA Bible Commentary*, 7. том, стр. 936)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Ганди се придружио мишљењу многих када је рекао: »Волим Христа, али не волим хришћане. Хришћани се толико разликују од Христа.« Нажалост, није тешко схватити зашто је то рекао? Наравно, веома лако приметимо шта су други чинили у Христово име, зато морамо да погледамо у себе и оно што смо ми учинили у Исусово име? Колико добро Га откривамо свету око себе?

2. Да ли је ваша месна црква место на коме људи осећају да су цењени и поштовани без обзира на порекло, друштвени положај, итд.? Ако не, шта можете да промените?

3. Једно је волети своје ближње, али шта значи волети Бога? Разговарајте у разреду о томе шта значи волети Бога, зашто Га волимо и како изражавамо ту љубав?

4. »Хвали се милост на суду.« Шта то значи у практичном смислу, на пример, када треба да се суочимо са онима који греше? Каква је врста равнотеже овде потребна?

ДЕЛОТВОРНА ВЕРА

Текстови за проучавање у току седмице: Јаков 2, 14-26; Римљанима 3,27.28; Титу 2,14; 2. Коринћанима 4,2; Римљанима 4,1-5; Исус Навин 2,1-21.

Текст за памћење. »Јер као што је тијело без духа мртво, тако је и вјера без (добријех) дјела мртва.« (Јаков 2,26)

Био је успешан лекар и старешина у цркви која је имала неколико стотина верника. Давао је доста новца за велике црквене пројекте, и својом великодушношћу подстицао друге да буду дарезљиви. Био је и добар говорник. Када је проповедник био одсутан, он је проповедао, и сви су нестрпљиво очекивали његове теолошки дубоке, искрене, духовне поруке.

Онда је једнога дана истина изашла на видело. Једне Суботе није дошао у цркву и сви су мислили да је отишао на одмор. Међутим, пронађен је мртав у свом стану од прекомерне дозе рекреативне дроге.

Још теже је и запањујуће било сазнање да је у његовој спаваћој соби пронађено на десетине порнографских часописа. Верници су били скрхани, нарочито млади, којима је био узор. Иако суд морамо да препустимо Богу, његови поступци свакако доводе у питање стварност његове вере.

Шта је суштина? Иако смо спасени вером, у свом хришћанском животу не можемо да раздвојимо веру и дела што је важна, али често погрешно схваћена истина о којој апостол Јаков говори у својој посланици.

МРТВА ВЕРА

»Каква је корист, браћо моја, ако ко рече да има вјеру, а дјела нема? Зар га може вјера спасти.« (Јаков 2,14) Како схватамо овај стих у оквиру спасења вером? Прочитајте: Јаков 2,15-17; упоредите: Римљанима 3,27.28; Ефесцима 2,8.9.

Вера без дела. Апостол Јаков на упечатљив начин описује ову врсту лажне вере (Јаков 2,15.16). Као што смо већ видели, послушност се у Посланици апостола Јакова тиче односа. Како се односимо према брату или сестри у цркви који су у потреби? Речи нису довољне. Не можемо само да кажемо: »Иди у миру. Бог ће се постарати«, када је Божја воља да ми будемо оруђа која ће помоћи брату или сестри.

Наравно, потребе могу бити многобројне, и не можемо одговорити на све. Међутим, постоји начело које се зове »сила једнога«. Ми смо Исусове руке и ноге, и можемо помоћи једној по једној особи. У ствари, тако је Исус обично чинио. У Јеванђељу по Марку 5,22-34. човек чија је кћер била на самрти обратио се Исусу за помоћ. На путу до његовог дома, једна жена пришла је Исусу и додирнула Његову хаљину. Након исцељења Исус је могао да настави даље, а жена би отишла радујући се. Међутим, Исус је знао да јој је било потребно више од физичког излечења. Зато је застао и одвојио време за њу да би научила да буде сведок за Њега, да шири даље оно што је примила. Тада је изговорио исте речи записане у Јакову 2,6: »Иди с миром.« (Марко 5,34) Међутим, за разлику од речи забележених у Јаковљевој посланици, у овом случају оне су имале право значење!

Када препознамо неку потребу, али не учинимо ништа у вези са њом, пропуштамо прилику да покажемо своју веру. Чинећи тако, наша вера слаби и постаје неделотворна. То се догађа зато што је вера без дела мртва. Јаков то још снажније описује: вера је већ мртва. Да је жива, било би и дела. Ако њих нема, у чему је онда смисао? Јаков на крају 14. стиха поставља питање о овој неделотворној и безвредној вери. У грчком језику је то много снажније изражено него у већини превода: »Зар га може вјера спасти?« Одговор који Јаков очигледно очекује од нас је: »Не«.

Како кроз дела можемо боље да изражавамо своју веру, чувајући се заблуде да нас наша дела спасавају?

Прочитајте текст у Посланици апостола Јакова 2,18. Шта је суштина онога о чему Јаков овде говори? Како веру показујемо својим делима?

Јаков користи уобичајену реторичку технику по којој иступа могући приговарач. У овом случају приговарач покушава да постави границу између вере и дела указујући на чињеницу да докле год особа има једно или друго, све је у реду. Међутим, суштина онога што апостол Јаков покушава да каже јесте да хришћани не могу да се надају да ће бити спасени вером без одговарајућих дела: »Покажи ми вјеру своју без дјела својијех, а ја ћу теби показати вјеру своју из дјела својијех.« (18. стих)

Кључна идеја наглашава да не спасава било каква вера. Права вера, спасоносна вера, огледа се у добрим делима. Исто тако, за дела можемо рећи да су добра дела само ако извиру из вере. Вера и дела су нераздвојиви појам. Попут две стране на новчићу, једна не постоји без друге. Прво се јавља вера, а она затим води до одговарајућих дела.

Размотрите став апостола Павла према делима исказаним у Ефесцима посланици 2,10; 1. Солуњанима 1,3; 1. Тимотију 5,25; Титу 2,14. Зашто су добра дела толико важна?

Апостол Павле није био против добрих дела. Био је против дела као средства спасења (види: Галатима 2,16). У ствари, Павле је рекао да су под клетвом они који сматрају да ће делима закона бити спасени, зато што нико ко покушава да буде спасен држањем Закона заправо не успева да га држи (Галатима 3,10). Послушност је могућа само преко дара Светог Духа.

»Ако човек својим добрим делима не може да заслужи спасење, онда га у потпуности примамо милошћу, прима га човек грешник зато што прима и верује у Исуса. Оно је у потпуности бесплатан дар. Оправдање вером је изван сваке расправе. Свака расправа завршава се чим постане јасно да заслуге палог човека стечене његовим добрим делима никада не могу да му омогуће вечни живот.« (Елен Вајт, *Faith and Works*, стр. 20)

Зашто важна вест да делима не можемо да заслужимо пут у Небо треба да нас мотивише да из љубави према Богу чинимо сва добра дела која су у нашој моћи?

»ВЕРА« ПАЛИХ АНЂЕЛА

Постоји само још један начин да без дела »докажемо« искреност своје вере: својим учењима. Ако верујем у исправна учења, онда имам веру, зар не?

Прочитајте: 2. Коринћанима 4,2; 1. Тимотију 2,4; Јаков 5,19.20; 1. Петрова 1,22; 1. Јованова 3,18.19. Како ови текстови истичу важност познавања истине?

Нема сумње да интелектуално познавање истине има свој значај и да заузима веома важно место. Ипак, то знање, само по себи, није довољно да покаже да човек има спасоносну веру.

Које упозорење постоји у тексту из Јаковљеве посланице 2,19. о лажном схватању праве вере?

Основна изјава о вери у Старом завету налази се у 5. Мојсијевој 6,4: »Чуј, Израиљу: Господ је Бог наш једини Господ.« Познат као Шема (Схе-ма; због јеврејске речи којом почиње), овај стих јасно и сажето приказује веру у једног Бога. Сва друга библијска учења потичу из ове основне истине.

Међутим, чак и пали анђели верују у ту истину. У ствари, они је добро знају! Па ипак, каква им је корист од тога? Они дрхте у Божјем присуству, као и приликом сусрета са Исусом, када им је заповедио да изађу из људи које су запосели (Марко 3,11; 5,7).

Интелектуална вера која нема утицаја на наше понашање је бескорисна; у ствари, то је иста вера коју и пали анђели имају, пали анђели који улажу своје напоре да нас обману погрешним учењима и лажима. Као и у Израиљу у Исусово време, пали анђели охрабриваће људе да поверују у њихове обмане које се темеље на људској жељи да се држе неморалног и неправедног понашања: »А Дух разговоријетно говори да ће у последња времена отступити неки од вјере слушајући лажне духове и науке ђаволске.« (1. Тимотију 4,1)

Вера мора бити испољена у нашем животу, у супротном она није спасоносна вера, већ »вера палих анђела«, која нас неће спасити као што неће ни њих.

АВРАМОВА ВЕРА

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 2,21-24. и упоредите са текстом из Римљанима 4,1-5.22-24. Како је Аврамова вера описана у овим стиховима, и на чему се темељи оправдање?

Занимљиво је да и Јаков и Павле наводе текст из 1. Мојсијевој 15,6. али као да су дошли до различитих закључака. Аврам се према Јакову оправдао делима, а Павле у Римљанима 4,2. као да јасно одбацује такву могућност (упореди са 24. стихом).

Међутим, непосредан контекст 4. поглавља Римљанима посланице бави се тиме да ли је обрезање неопходно за оправдање; односно, да ли незнабошци морају да постану Јевреји да би били спасени (Римљанима 3,28-30). Павле показује да је Аврамова вера, не његово »дело«
обрезања, била основа оправдања, зато што је Аврам веровао пре него што је био обрезан. Аврамово обрезање било је спољашњи знак унутрашње вере (Римљанима 4,9-11). Међутим, сама дела, чак и обрезање, нису довољна да би човек био оправдан, зато што само они »који ходи стопама вјере која бјеше у необрезању оца нашега Авраама«
(Римљанима 4,12), биће оправдани.

Да ли је ово заиста толико другачије од онога што Јаков каже? Павле чак користи исти »доказ«
Аврамове вере као и Јаков (види: Римљанима 4,17-21). Аврам је веровао да Бог може да васкрсне Исака зато што Он »оживљује мртве, и зове оно што није као оно што јест«. (17. стих; упореди са Јеврејима 11,17-19) Павле, такође, описује спасоносну веру и каже: »И знадијаше јамачно да што Он обећа кадар је и учинити.«
(Римљанима 4,21) Укратко речено, вера којом имамо поверења да Бог одржава своја обећања и којом се послушно ослањамо на Његову реч је спасоносна вера. Та дела нису »дела закона«, већ »дела вере«. Или, како је Јаков то рекао: »Видиш ли да вјера поможе дјелима његовијем, и кроз дјела саврши се вјера?«
Јаков (2,22)

Многи наглашавају важност и вере и дела, али чак и у том случају прави се разлика међу њима, бар до одређене мере. Права вера је »вјера која кроз љубав ради«. (Галатима 5,6) Добра дела нису само спољашњи знак вере; она су показивање вере на делу. Аврамова вера у Бога који је створио живот надахнула га је да буде послушан Богу и жртвује свог сина јединца, Исака. Према Јаковљевим речима, вера се усавршава послушношћу.

Какво је ваше искуство са чињеницом да су дела (или њихов недостатак) последица вере?

РАВИНА ВЕРА

»А тако и Рава блудница не оправда ли се дјелима кад прими уходе, и изведе их другијем путем?« (Јаков 2,25) Прочитајте текст у Књизи Исуса Навина 2,1-21. Како можемо да схватимо овај пример у оквиру спасења вером?

Према тексту из Јеврејима посланице 11,31. становници Јерихона били су неверници. У многим савременим преводима описани су као »непослушни«. Становници Јерихона чули су за упечатљиве победе израиљског народа над Мадитјанцима и Аморејима, тако да су били свесни силе израиљског Бога. Божји суд над Израиљем код Валфегора показао је људима у Јерихону Његову светост као и Његову одбојност према идолопоклонству и моралној нечистоти: »Сви ти догађаји били су познати становницима Јерихона, а многи међу њима делили су Равино уверење...« (Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 492. оригинал), ипак одбили су да поступе у складу са њим.

Рава није била спасена због свог нечасног живота, већ упркос њему. Веровала је у правога Бога, и поступила по вери штитећи уходе које је Исус Навин послао. Такође, постојали су одређени услови: послушала је упутство ухода да привеже црвену врпцу на свој прозор, што је указивало на крв попрскану по довратницима у израиљским домовима у време изласка из Египта (види: 2. Мојсијева 12,21-24). Иако далеко од савршеног, Равин живот је пример вере који показује стварност Божјег праштања и милости према свакоме ко је спреман да искорачи у својој вери и све повери Божјим рукама.

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 2,26. Како овај текст укратко износи однос између вере и дела?

Као што је тело мртво без даха живота, тако је вера без дела мртва. Затим, без праве вере свака »послушност« само ће умножити »мртва дела« (Јеврејима 6,1; 9,14), која су безначајна у Божјим очима.

Блудница спасена вером? Да је то једини пример спасења вером који имамо, који погрешан закључак бисмо могли да донесемо? Ипак, какву наду за свој живот проналазимо у тој причи?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Када своје ја у потпуности ставите у страну, тада можете да стекнете нова и богата искуства. Запазићете сопствене несавршености када приђете подножју крста, и док будете посматрали Христову савршеност, увидећете безначајност свога ја.

Христос ће се онима који гледају у Њега показати као савршенство привлачне љупкости; онда ће Његов карактер бити утиснут у њихов ум и срце и откривен у њиховом карактеру. Божански ум треба да буде утиснут у срце и показан у животу. Приђите Исусу у својој потреби, молите се живом вером, чврсто се ухватите за силну Божју руку, верујте, и само верујте, и видећете спасење Божје. Ако су вам потребне поуке, Бог ће вас учити; ако вам је потребно вођство, Он ће вас повести до извора живе воде.« (Елен Вајт, *Testimonies to Southern Africa*, стр. 26)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Прочитајте још једном 2. поглавље Јаковљеве посланице. Која је важна порука дата онима који се, кад је спасење у питању, ослањају само на заслуге Христове правде?
2. Неки сматрају да Јаков на другачији начин говори о вери и делима него Павле, и да Јаковљеве речи треба да тумачимо на њему својствен начин. Шта је погрешно у таквом начину размишљања? Зашто је, у овом случају, нарочито важно да имамо на уму шта други текстови говоре о вери и делима? У ствари, у време протестантске реформације, католичке апологете често су прибегавали Јаковљевој посланици да би Католичку цркву бранили од протестантизма. Како нам то показује колико је важно да градимемо своје учење на свим текстовима које имамо на располагању?
3. Често се каже да вера и дела треба да буду у »равнотежи«. У светлости ове поуке, да ли се слажете са овом изјавом? О свом одговору разговарајте са осталим члановима разреда.
4. Зашто се у Јаковљевој посланици (или остатку Новог завета) не спомиње Аврамов недостатак вере у вези са Исмаилом или Равино лагање? Како нас та чињеница учи о томе шта значи бити покривен Христовом правдом?

УКРОТИТИ ЈЕЗИК

Текстови за проучавање у току седмице: Јаков 3,1-12; 5. Мојсијева 6,6.7; Лука 9,51-56; Приче 16,27; Матеј 7,16-18.

Текст за памћење: »Јер ћеш се својим ријечима оправдати, и својим ћеш се ријечима осудити.« (Матеј 12,37)

Речи имају огромну силу. »Згодне ријечи« (Приче 25,11) – речи хвале, поезије, приче могу снажно да обликују човеков живот. Оно што изговоримо може да врши утицај данима, чак и годинама. Деца, на пример, упијају речи као сунђери. Зато течно проговоре језик који слушају док одрастају. То је, такође, разлог зашто оно што чују о себи може да наговести њихов будући успех или неуспех. Начин говора родитеља, што је некад добро, а некад не, деца усвајају и развијају.

Писана реч, такође, има силу, чак и трајнију. Најсилнија од свих је Божја реч. Размислите о следећем: »Ријеч је Твоја жижак ноzi мојој, и видјело стази мојој« (Псалам 119,105); »У срце своје затворио сам ријеч Твоју, да Ти не гријешим.« (Псалам 119,11) Исус је скренуо пажњу својих ученика са овоземаљских благослова на нешто много важније: »Ријечи које вам Ја дадох дух су и живот су.« (Јован 6,63)

Речи могу да пруже мир и сигурност или да затрују и поква-ре. Колико често сте рекли нешто што сте касније пожелели да повучете?

Ове седмице, као што ћемо видети, Јаков ће рећи нешто важно о речима.

Прочитајте текст из Јаковљеве посланице 3,1. Шта Јаков овде говори о одговорности?

Учитељи у Цркви и хришћанским школама имају посебно велику одговорност зато што обликују ум и срце младих, вршећи дуготрајан утицај, под којим се подразумева и онај који се шири на многе друге изван њихове непосредне сфере утицаја. Што више знамо, одговорнији смо за примењивање и преношење знања.

На улазу у библиотеку »Тиндејл хаус« у Кембриџу, у Енглеској, стоји табла као подсетник свим ученим људима који ту долазе: »Почетак је мудрости страх Господњи.« (Приче 9,10) Човек није мерило свих ствари; Бог јесте, и свако право образовање почиње и завршава се Њим. Нажалост, како се знање умножава, зависност од Бога слаби. На пример, у великој мери влада мишљење да наука делује независно од Бога. Неки теолози, у тежњи да стекну веродостојност, такође, могу да употребе методе који остављају мало или нимало места за веру. Као последица тога, вера бива постепено истиснута из умова и срца и учитеља и ученика. Међутим, докле год је учитељима и ученицима најважније стицање образовања за вечност, не само за овај свет, учење ће бити драгоцено и надахњујуће улагање труда.

Апостол Павле је, такође, схватио ову одговорност, јер је обучавао и одређивао вође у црквама које је оснивао (Дела 14,23, упореди: Титу 1,5). Он је дао упутства и Тимотију да чува Божје стадо од неискусних и неразумних пастира (види: 1. Тимотију 1,3-7; 3,2-6; 6,2-5; 2. Тимотију 2,14,15), упозоравајући да се неки »свагда уче, и никад не могу да дођу к познању истине«. (2. Тимотију 3,7)

Родитељи носе велику одговорност у поучавању своје деце, која даље врше утицај на друге. Сви ми, у ствари, примером који дајемо, можемо да вршимо дубоки утицај на људе око себе. Колико је важно, онда, да тражимо Божју мудрост, коју нам је обећао (Јаков 1,5), да бисмо могли да идемо Његовим путевима и вршимо божански утицај. Сви вршимо утицај на друге, добар или рђав.

Размислите о онима који су, на позитиван начин, извршили утицај на вас. Шта су учинили? Како су извршили тај утицај? И, што је још важније, како можете исто да учините за друге?

»Јер сви погрјешујемо много пута.« (Јаков 3,2) Какав нов приступ, нарочито када узмемо у обзир да је Јаков наглашавао важност понашања! Ипак, признање наше »праве« потребе не замрачује наше веровање у Божји идеал који има за нас као Његових представника на Земљи.

»Али ко у ријечи не погрјешује, онај је савршен човјек, може зауздати и све тијело.« (2. стих) Дати облик услова у грчком језику указује да је могуће не грешити у речима. Важност речи тешко може бити прецењена. Мисли воде речима, које затим воде делима. Речи, такође, појачавају значење наших мисли. Тако, оне не само да утичу на оно што чинимо, већ и шта други чине. Ми смо међусобно повезани преко језика.

У току ове седмице проучаваћемо неколико примера у којима је приказана сила језика. Прва три наглашавају како нешто мало, може да доведе до великих последица: уздама можемо да управљамо коњем, кормилом можемо да управљамо бродом, а једна варница може да запали читаву шуму.

Које позитивне врсте »силе речи« налазимо у Писму? Види: 5. Мојсијева 6,6.7; 23,23; Псалам 40,3; Приче 10,20.21; 12,25; Малахија 2,6.7; Лука 4,22, Римљанима 10,6-8.

Мала деца подложна су утицају, али попут дрвећа, које у току раста постаје чвршће и стабилније, деца све више одолевају променама како расту. Сви смо ми на неки начин учитељи, било у дому или у цркви. Будући да наше речи имају велику силу, важно је да свакога јутра окупамо своје мисли у Божјој речи. Шта храни наше мисли и речи: Божји Дух или неки други извор? Не смемо да потценимо велике промене које су могуће деловањем Божје речи (Псалам 33,6; упореди: 2. Коринћанима 4,6), за разлику од других извора.

Речи имају велику силу, јер само у неколико реченица, можете уништити једну особу, можда за цео живот. Са друге стране, охрабрујуће речи могу да уздигну некога, са можда исто тако трајним утицајем.

Да имате динамит у својим рукама, колико бисте били пажљиви? Шта ваш одговор говори о томе како треба да се опходите са нечим исто тако моћним као што је динамит?

»МАЛЕ« СТВАРИ СУ ЗАПРАВО ВЕЛИКЕ

Прочитајте текст из Јаковљеве посланице 3,3-5. Шта ове две слике имају заједничко, и како се оне односе према језику?

И узде и кормило су веома мали у односу на појам којим управљају. Ипак, благим покретом руке, и коњ и брод могу да крену у другом правцу. »А тако је и језик мали уд, и много чини.« (5. стих) Другим речима, реч, поглед или поступак могу изгледати незнатни, али могу претворити пријатеља у непријатеља или рђаве прилике претворити у добре. »Одговор благ утишава гњев, а ријеч пријека подиже срдњу.« (Приче 15,1) Замислите коња који галопира и брод који се пуном брзином креће кроз воду, али у погрешном правцу. Ако се нешто креће већом брзином, то се више удаљава од жељеног одредишта. Тада је најбоље стати и окренути се што је пре могуће. Исто важи и за наше речи. Ако разговор постаје неприменији, што пре застанемо, то боље.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 9,51-56. Како је Исус одговорио на предлог ученика? До чега је то довело, и које поуке можемо извући из овог догађаја?

Иако су ученици свој предлог изнели имајући на уму библијски догађај (2. О царевима 1,10.12), Исус је одбацио њихов предлог. Његов прекор коренито је променио прилике. Опис се завршава истицањем да »отидоше у друго село«. (Лука 9,56) Исус је одбацивање од стране становника једног самарјанског села претворио у поучно искуство за своје следбенике. На врхунцу неког догађаја, када се осећања узбуркају и подстакну нас да се бранимо, можемо се сетити Исусовог примера, и у пренесеном смислу, отићи »у друго село«.

»Као што капи воде чине реку, мале ствари чине живот. Живот може бити мирна и тиха река, у којој можемо уживати, или усталасана вода која избацује блато и прљавштину.« (Елен Вајт, *That I May Know Him*, стр. 209)

Које »мале« ствари у вашем животу које, што више размишљате о њима, можда и нису тако »мале«?

КОНТРОЛА ШТЕТЕ

Сви смо то доживели. Нешто што смо рекли било је преувеличано, до те мере да више није личило на оно што смо изговорили. Као што Јаков каже. »Гле, мала ватра, и колике велике шуме сажеже.« (3,5)

Пажљиво и уз молитву прочитајте текст у Посланици апостола Јакова 3,6. Шта Јаков говори о сили језика и наших речи да »погане« све што је у вези са нама? Зашто би због овог стиха требало да задржимо пре него што ишта кажемо?

Иако појам ватре, када се употреби у пренесеном значењу, може да означи чишћење (Исаија 4,4; Захарија 13,9), чешће се односи на уништење (види: Исус Навин 6,24; 11,9.11; 1. Самуилова 30,3; Матеј 7,19), као и на разоран утицај несмотрених речи (Приче 16,27; 26,21).

Не само да велика ватра може да се разгори из једне варнице, већ може да великом брзином уништи и опустоши. На исти начин речи могу да униште пријатељство, брак и углед.

Грех се појавио на Земљи са наизглед безазленим питањем (види: 1. Мојсијева 3,1). И на Небу је настао на сличан начин. Луцифер је »почео да буди сумњу у законе који управљају небеским бићима«. (Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 37. оригинал) Зато није претеривање када кажемо да језик живи »запаљујући се од пакла«. (Јаков 3,6)

Иако је истина да су једном изговорене речи изречене за сва времена и да не можемо да их потпуно повучемо, треба да учинимо све да умањимо штету и исправимо што можемо. Предузимање корака да исправимо грешку, такође ће нам помоћи да не поновимо исту грешку. На пример, после добијања откривења од Бога, пророк Натан одмах се вратио к Давиду да исправи оно што је рекао (види: 2. Самуилова 7,1-17). Петар је горко плакао зато што је издао Христа и касније отворено показао искреност свог покајања (Јован 21,15-17).

Иако »језика нико од људи не може припитомити« (Јаков 3,8), дат нам је савет: »Устављај језик свој ода зла, и уста своја од пријеварне ријечи.« (Псалам 34,13) Само нам Божји дух може помоћи да пазимо шта ћемо изговорити (види: Ефесцима 4,29-32).

Прочитајте текст у Посланици апостола Јакова 3,6-8. Зашто ови стихови треба да нас подстакну да пажљиво говоримо? Како можемо да оциенимо силу које наше речи имају на добро, или зло?

Прочитајте текст у Јаковљевој посланици 3,9-12. Коју истину Јаков открива користећи слику извора, смоквиног дрвета и винове лозе?

Идеја да из хришћанинових уста излазе и благослови и клетве је, нај-блаже речено, узнемирујућа. Како се, на пример, могу помирити гледање телевизијског програма неморалног садржаја у току седмице и суботног одласка у цркву и слушања Божје речи у цркви? Шта је са оним ко сведочи о истини и дивно говори о Исусу, а касније прича непристојне шале? Ови примери треба да буду узнемирујући у духовном смислу зато што су супротни ономе што знамо да је исправно. Исти човек који хвали Бога касније прича неморалне шале? Шта није у реду са тим?

Јаков користи слику извора. Квалитет воде зависи од њеног извора, а врста дрвета одређује плод (упореди: Матеј 7,16-18). Слично томе, ако је Божја реч усађена у нас, њено деловање биће очигледно у нашем животу. Схватање ове истине ослобађа нас терета да »доказујемо« своју веру, као што ни извору чисте воде не треба неки други доказ осим воде која тече из њега.

Неко може да постави питање: »Ако бисмо се подсетили пада неких посвећених Божјих следбеника (Мојсије убија Египћанина, Давид и Витсавеја), зар то не би с правом довело у питање њихову веру?«

Божја воља је, наравно, да не грешимо (1. Јованова 2,1). Међутим, још од пада Адама и Еве, Бог нам је омогућио опроштење ако згрешимо, које се темељи на вери у обећану Жртву (упореди: Псалам 32,1.2). Ипак, остаје чињеница да грех доноси тугу, а послушност благослов. Мојсије је четрдесет година провео чувајући овце да би заборавио све чему је био обучен и што га је навело да изврши убиство, а Давид је патио због смрти детета које је родила Витсавеја, као и због подељеног дома које је претило његовом царству до краја његовог живота. Нама могу бити опроштени греси када их учинимо; проблем је, међутим, у томе што последице тих грехова често остају, које не само да делују разорно на нас, већ и на друге. Колико је боље да будемо на коленима тражећи силу победе него да морамо да тражимо опроштење и молимо да штета не буде велика.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте текст о сили говора у поглављу »Таланти«, из књиге Елен Вајт *Поуке великог Учитеља*, стр. 335-339. Своје утиске поделите у свом суботношколском разреду.

»Када се нађемо у друштву оних који се упуштају у неразборите разговоре, наша је дужност, уколико то икако можемо, да променимо предмет разговора. Помоћу Божје благодати треба ненаметљиво да уведемо Реч или да започнемо тему која ће разговор усмерити у добром правцу...

Много више него што то чинимо, треба да говоримо о драгоценим поглављима из свога искуства. Треба да говоримо о Божјој милости и доброты, о ненадмашним дубинама Спаситељеве љубави. Наше речи треба да буду речи прослављања и захваљивања. Ако су ум и срце пуни Божје љубави, то ће се показати и у нашим разговорима. Тада нам више неће бити тешко да говоримо о ономе што улази у наш духовни живот. Узвишене мисли, племените тежње, јасно схватање истине, несебичне намере, тежња за побожношћу и светошћу, све то донеће свој род у речима које откривају врсту блага које се крије у ризници срца. Када се Христос буде тако показао у нашем говору, тај говор имаће снагу да задобија душе за Њега.« (Елен Вајт, *Поуке великог Учитеља*, 337.338. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

- 1. Проблем употребе речи је, за већину од нас, у томе што их олако изговарамо, често и пре него што имамо прилику да размислимо о томе шта ћемо говорити. Обраћајући пажњу на ову истину, како можемо добро да размислимо пре него што нешто изговоримо?**
- 2. Размислите како сила речи утиче и на вас лично. Покушајте следеће: Разговарајте са другима што више о томе шта Бог чини у вашем животу, како излива своје благослове на вас, како вас води у искушењима, итд. Чините тако макар један дан, а затим се запитајте: Како је ово утицало на моју веру?**
- 3. Шта мислите како ваше речи откривају другима оно што се догађа у вашем срцу? Да ли оне откривају више него што бисте желели? Ако бисте снимили све своје речи које сте изговорили у једном дану, а затим их још једном преслушали, шта би оне откриле о вама?**

ПОНИЗНОСТ НЕБЕСКЕ МУДРОСТИ

Текстови за проучавање у току седмице: Јаков 3,13-4,10; 5. Мојсијева 4,6; Галатима 5,17; Јеремија 3,6-10.20; Дела 19,13-16; Псалам 24,3-6.

Текст за памћење: »Понизите се пред Господом, и подигнуће вас.« (Јаков 4,10)

У многим средњим и великим предузећима појављује се »менталитет средњег руководећег особља«, када радници сматрају да имају право на нешто што још увек немају: виши углед, већу плату, виши положај, итд. Овај став развија се временом у коме запослени почне да тежи унапређењу. Његова одлика јесте ласкање упућено онима који доносе одлуке и нимало похвална запажања о својим колегама, а све то прожето је духом себичног супарништва.

Било би лепо помислити да се себично супарништво појављује само у световним организацијама и да Црква према тој појави сасвим различито делује. Нажалост, Свето писмо указује да међу верницима често влада земаљска »мудрост«.

Ове седмице видећемо шта Божја реч говори о овој жалосној стварности.

КРОТОСТ И МУДРОСТ

»Ко је међу вама мудар и паметан нека покаже од добра живљења дјела своја у кротости и премудроти.« (Јаков 3,13) »Кротост и премудрост?« Шта то значи?

Неки коментатори сматрају да се читаво треће поглавље Јаковљеве посланице бави тиме шта некога одређује (или искључује) да буде учитељ. Наравно, »мудри и паметни« изгледају као добри кандидати, али област деловања је много шира, јер обухвата све вернике. Мудрост коју Јаков овде описује и кроз остатак посланице, није првенствено интелектуална категорија, тако цењена од стране старих Грка и данас многих земаља на западу. Мудрост се више огледа у нечијем понашању и начину живота, као што грчка реч *anastrophe*, која се преводи као »понашање«, указује на то (употребљена још у: 1. Тимотију 4,12; Јеврејима 13,7; 1. Петровој 1,15; 2,12). Наша дела и понашање сведоче о томе колико смо мудри. Исус је исто учио говорећи: »Оправдаше премудрост дјеца њезина.« (Матеј 11,19)

Занимљиво је да се само на једном месту у Старом завету употребљава израз »мудар и разуман«, када Мојсије налаже Израилу да поштује све законе које је Бог дао: »Држите, дакле, и извршујте их, јер је то мудрост ваша и разум ваш пред народима, који ће кад чују све ове уредбе рећи: Само је овај велики народ народ мудар и разуман.« (5. Мојсијева 4,6)

Супротно томе, »горки« извор споменут у Јаковљевој посланици 3,11. ствара »горку завист и свађу« (14. стих) у Цркви. Преведена грчка реч *eritheia* односи се на »искључиво занимање за личне интересе«. (Кеслас Шпик, *Theological Lexicon of the New Testament* (Hendrickson Publishers), 2. том, стр. 70) То је став који више подсећа на сотонин став који је заузео на Небу, него како би хришћани требало да се понашају на Земљи. Ако се свесно не определимо за избор да умремо себи и предамо своју вољу Господу, сви се можемо наћи у опасности да изразимо управо такав став на који нас Јаков упозорава.

Размишљајте више о изразу »кротост и премудрост«. У којим приликама би управо сада у вашем животу оваква мудрост била корисна?

ДВЕ ВРСТЕ МУДРОСТИ

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 3,15.16. Како Јаков описује земаљску мудрост? Како се ова »мудрост« на уобичајен начин показује у свету, али и у Цркви?

Мудрост која је нама својствена је »земаљска«, чак »ђаволска«, и лишена Духа. То не треба да нас изненађује. Соломун је давно говорио о путу који се »чини човјеку прав« као и о ономе који је »пут к смрти«. (Приче 14,12; 16,25) Ова мудрост је у својој суштини погубна. Ако се љубомора или себична амбиција негују и изражавају, природна последица биће свађа и раздор, слично приликама у Коринту (види: 2. Коринћанима 12,20. где је употребљено неколико сличних речи).

Прочитајте текстове из Јаковљеве посланице 3,17.18; Јеванђеља по Јовану 3,3-7; Колошанима посланице 3,1.2. Шта ови текстови говоре о »небеској« мудрости?

Иако Јаков никада непосредно не говори о Светом Духу, јасно је да је присутна идеја о новорођењу. Апостол изгледа више воли да из области пољопривреде употребљава поређења о сејању и доношењу рода, вероватно се ослањајући на Исусове приче које говоре о »сејању« речи у људско срце, док слушају еванђеоску вест (види: Матеј 13,3-9.18-23). Небеска мудрост је »пуна милости«, као и »добрих плодова«. Као што видимо, упркос томе што је у Јаковљевој посланици наглашена послушност и добра дела као род вере, милост слави победу над судом (Јаков 2,13). Другим речима, они који су истински мудри не само да ће бити кротки и понизни као Исус, већ и мирољубиви, нежни, милостиви, спремни да опросте, неће критиковати и осуђивати мане других.

Лако је кренути путем овога света, зар не? Испитајте лично искуство: колико земаљска мудрост, за разлику од мудрости са Неба, утиче на то како живите?

УЗРОК СУКОБА И СВАЂА

»Откуда ратови и распре међу вама? Не отуда ли, од сласти вашијех, које се боре у вашијем удима?« (Јаков 4,1; упореди са Галатима 5,17) Какав је сукоб описан у ова два текста?

Уводни стих четвртог поглавља Јаковљеве посланице описује вернике подељене у унутрашњим, оштрим сукобима. Постоји унутрашњи разлог за спољашње свађе у Цркви: тежња за задовољствима (реч употребљена у грчком језику даје познату реч хедонизам). Ове грешне жеље, које Павле у пренесеном смислу назива »тело«, активно се боре против наших узвишених, духовних побуда. Хришћански живот суочава се са дуготрајном борбом која, ако није вођена »премудрошћу одозго« (Јаков 3,17), шири се у Цркви и ствара духовне тешкоће међу верницима.

Прочитајте текст из Јаковљеве посланице 4,2.3. Које су посебне грешне жеље споменуте, и како оне утичу на Цркву?

Ови стихови непосредно се односе на Десет заповести: »Желите и немате; убијате и завидите, и не можете да добијете.« (Јаков 4,2) Поновно спомињање проблема зависти, жудње и жарких жеља (упореди: Јаков 3,14.16) одражава гледиште слично оном које је Исус изнео у Проповеди на Гори, у којој се унутрашње побуде, а не само видљива дела, узимају у обзир. Зато, када се спомиње реч убијате вероватно се мисли, у ширем смислу, на гнев. Међу првим верницима сигурно није било оних који су се међусобно убијали. Са друге стране, као што сазнајемо из Дела апостолских, постојало је време, нарочито у Јерусалиму у коме је Јаков пребивао, када је издаја лако могла да доведе до хапшења и усмрћивања верника.

»Немир доноси љубав према себи. Када смо рођени одозго, у нама ће бити исти Дух који је био у Христу, Дух који Га је довео дотле да се понизи да бисмо могли бити спасени. Тада нећемо тражити највиша места. Чезнућемо да седимо крај Исусових ногу и учимо од Њега.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 330.331. оригинал)

ПРИЈАТЕЉСТВО СА СВЕТОМ

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 4,2-4. Зашто Јаков своје читаоце назива »прељубочинцима и прељубочиницама«? Види: Јеремија 3,6-10.20; Исаија 54,5; Јеремија 2,2; Лука 16,13.

Имајући на уму библијску идеју Израиља као Божје невесте, Јаков пореди то што верници следе земаљске обичаје и што су под утицајем земаљских ставова са духовним прељубочинством. Они заправо бирају другог господара и господара.

Следећи стих, Јаков 4,5. није лако схватити. Неки га називају најтежим стихом у Новом завету. Нејасност грчког текста огледа се у већини превода. Неки сматрају да је »дух« Свети Дух (»Дух који у нама живи мрзи на завист.«). Други сматрају да је у питању људски дух (»Бог љубоморно чезне за духом који је настанио у нама.«). На темељу пажљивог проучавања синтаксе и контекста, 5. и 6. стих могу бити преведени на следећи начин: »Или мислите да Писмо говори узалуд против зависти? Дух који је наста нио у нама чезне, али Он нам даје још већу милост. Зато каже: Бог се противи охолома, а дарује милост понизнима.« (Јаков 4,5.6; ауторов превод)

Као што је у тексту од 1-4. стиха јасно речено, људски дух (или »срце«) прожето је жељама које су изопачане грехом, иако првобитно или саме по себи нису биле зле. Милост је једино стварно решење за положај у коме се налазимо. Поносити су, међутим, заузели такав положај на коме не могу лако примити милост. Само личност која је понизна, кротка и свесна своје потребе и зависности отворена је да прими милост, незаслужену наклоност, која се даје онима који је ни на који начин нису достојни. Као што је Елен Вајт записала: »Наша велика потреба је само ослањање на Божју милост.« (Чезња векова, стр. 317. оригинал)

Погледајте себе. Шта вас чини достојним спасења? Како вам ваш одговор помаже да схватите велику потребу за милошћу у свом животу? Како крст, и само крст, одговара тој потреби?

ПОКОРАВАЊЕ БОГУ

»Покорите се, дакле, Богу, а противите се ђаволу, и побјећи ће од вас.« (Јаков 4,7) Запазите редослед заповести. Ако покушамо да се одупремо ђаволу сопственом снагом, какве су нам шансе да успемо? Када су седморица Јевреја покушали да истерају злог духа из обузетог човека изговарајући Исусово и Павлово име као врсту магичне формуле, човек у коме је био зао дух толико је надвладао Јевреје да су побегли наги и израђављени (Дела 19,13-16). Треба да се покоримо Богу и Његовој вољи да бисмо се одупрли сотони. У ствари, предузимајући управо тај корак, ми му се одупиремо.

Не треба да помислимо да се први читаоци Јаковљеве посланице до тада нису покоравали Богу. Јасно је да Јаков пише верницима. Зато, можда треба више да размишљамо о свакодневном поковању Богу и одупирању ђаволу кад год се појаве његова искушења.

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 4,8-10. Које налоге Јаков даје и како су међусобно повезани? Како су повезани са поковањем Богу?

У овим стиховима позив на промену је врхунац свега о чему Јаков говори од 13. стиха трећег поглавља. У тексту који проучавамо ове седмице (Јаков 3,13-4,10), Јаков прво даје поређење између небеске и сотонске мудрости, и између поноситих који узвишују себе као што је сотона чинио (види: Исаија 14,12-14) и понизних који се поковавају Богу. Такође, указао је на неверност завету са Богом (Јаков 4,4), и поновио опомену о двоумљењу (Јаков 4,8; упореди: 1,8). Зато, позив да се покоримо Богу није само морална опомена; то је позив упућен грешницима да се покају, позив који је и Исус упућивао (Лука 5,32).

Како човек треба да се покаје? Јаков наводи три корака (темеље се на Псалму 24,3-6): 1) приближите се Богу, и Он ће се приближити вама; 2) очистите руке и поправите срца своја (дела, као и мисли); 3) Будите жалосни, плачите и јаучите због својих недостатака, схватајући поново да је ваша једина потреба Божја милост.

»Понизите се пред Господом, и подигнуће вас.« (Јаков 4,10) Шта то значи? Како можемо да научимо да се понизимо? Како можемо да се угледамо на покорност коју је Исус показао?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Има много оних чије срце пати од бола под теретом брига зато што желе да достигну световни идеал. Они су одабрали службу њему, прихватили његове тешкоће, усвојили његове обичаје. На тај начин њихов карактер је нарушен, а њихов живот малаксао. Да би удовољили славољубљу и световним жељама, повређују савест и стављају на себе додатни терет гриже савести. Непрестана брига исцрпљује животне силе. Наш Господ жели да одбаце ропски јарам. ... Он им налаже да најпре траже Божје царство и Његову правду, и обећава да ће им се додати све што им је потребно за овај живот.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 330. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Размислите о две врсте мудрости о којима смо разговарали у одељку од понедељка и забележите своја запажања у вези са тим. Затим, размислите о тренуцима у току ове седмице у којима сте доносили важне одлуке или сте учинили нешто важно. Коју врсту мудрости сте применили?

2. Као што смо видели у одељку од недеље, Бог је обећао Израиљу да ће им се, као резултат њиховог држања Закона, околни народи дивити као »мудром и разумном народу«. Међутим, зар то није навело Израиљце да се осете поносима? То је, наравно, супротно небеској мудрости, која води у понизност. Шта им се догодило, и како можемо да избегнемо њихове грешке? Како је одговарајуће схватање правог значења службе у Светињи могло да буде њихова најбоља одбрана против поноса? Како би крст, за нас данас, требало да буде крајња одбрана од поноса?

3. Прочитајте поново навод из књиге Елен Вајт. У којој мери тежимо овоземаљским идеалима? Да ли су ти идеали увек погрешни? Често читамо о људима који, гледано по овоземаљским мерилима, имају све, па ипак им је живот пропао. Шта то говори колико је оно што свет нуди заправо обмана? Што је најважније, како можемо да се одупремо свету и помогнемо младима, који лако могу бити заведени лажним обећањима овога света, да не упадну у ту замку?

4. Размислите још мало о понизности. Зашто је она толико важна у животу хришћанина? Зашто је понос толико погубан за оне који желе да следе Исуса?

ЈЕДАН ЗАКОНОДАВАЦ И СУДИЈА

Текстови за проучавање у току седмице: Јаков 4,11-17; Дела 17,11; Јеврејима 4,15.16; Лука 12,13-21; Књига проповједникова 2,15-19; Титу 2,14.

Текст за памћење: »Један је Законодавац и Судија, који може спасти и погубити; а ти ко си што другога осуђујеш? (Јаков 4,12)

Наш став према закону, било Божјем или људском, утиче на то како се односимо према другима, чак и како се односимо према Богу. Да ли сте приметили да се понекад богате и познате личности понашају као да су изнад закона? Чак и они који доносе законе, или их спроводе, траже начин да напишу законе за своју личну корист. Непоштовање друштвених закона повлачи са собом непоштовање других људи, зато што закони одређују како да се односимо једни према другима.

Истовремено, они чији је став према закону крут и непопустљив, могу, такође, да имају тешкоће у међуљудским односима. На дубљем нивоу, наше гледиште о закону зависи од степена поштовања које имамо према мудрости законодаваца и правичности њихових закона.

Поука за ову седмицу почиње освртом на закон, а потом се бави важним питањима о охолости и самодовољности, којих можда нисмо свесни, али за које смо примили опомену да су грех, кршење Божјег закона. Овде, у Јаковљевој посланици, указано нам је на нов начин на који можемо да посматрамо грех.

ОСУЂИВАЊЕ ИЛИ ПРОНИЦЉИВОСТ?

»Не опадајте један другога, браћо; јер ко опада брата или осуђује брата својега опада Закон и осуђује Закон, а ако Закон осуђујеш, нијеси творац Закона, него судија.« (Јаков 4,11) Како је осуђивање других исто што и бити судија?

Почетни израз у 11. стиху, који је дословно преведен као »опадати«, може да обухвата неколико грехова, када је говор у питању, као што су клеветање, лажно сведочење и љутите речи (види: 3. Мојсијева 19,15-18). Са једне стране, изгледа да Јаков овде користи блажи језик него у трећем поглављу, па ипак, опадање брата или сестре изгледа озбиљније и доводи у питање сам Закон. Стављајући себе на место судије, занемарујемо сопствене слабости (види: Матеј 7,1-3) и усредсређујемо се на погрешке других, као да смо на неки начин изван или изнад Закона. Таквој усредсређености недостаје љубав према ближњима као према самим себи (3. Мојсијева 19,18). У том случају кршимо Закон.

Међутим, иако не би требало да осуђујемо друге, у исто време морамо да научимо и развијамо духовну проницљивост.

Препознајте области у којима се у следећим текстовима спомиње духовна проницљивост: Дела 17,11; 1. Коринћанима 6,1-5; 2. Коринћанима 13,5; Филибљанима 1,9; 1. Јованова 4,1, Галатима 6,1.

Оно што људи уче и проповедају треба да упоређујемо са Божјом речју. Колико је то могуће, треба да охрабрујемо вернике да своје несугласице реше међу собом, а не на суду, на коме судија може и не мора да буде вођен Божјом речју. Што је најважније, ми треба да испитамо себе и своју веру, и да ли је оно о чему размишљамо узвишено и лепо или штетно за наше хришћанско искуство.

Лако је критиковати и осуђивати друге, нарочито када чине оно што је за нас неприхватљиво. Како можемо да знамо да ли смо прешли границу духовне проницљивости и заузели осуђивачки став?

ЗАКОНОДАВАЦ ЈЕ СУДИЈА

Све законе у Старом завету дао је Исус. Понекад се називају Мојсијеви закони зато што су дати преко њега (2. Дневника 33,8; Немија 10,29), али Исус је водио Израиљце кроз пустињу и изговорио Десет заповести на гори Синај (види: 1. Коринћанима 10,1-4). У Проповеди на Гори, Исус је појаснио и проширио Закон. Он је »Ријеч« која »постаде тијело« (Јован 1,14), и Његовом речју биће нам суђено (Јован 12,48).

»Један је Законодавац и Судија, који може спасти и погубити; а ти ко си што другога осуђујеш?« (Јакв 4,12) Шта следећи стихови говоре о Исусу као Судији? Исаија 33,22; 11,1-5; Јеврејима 4,15.16; Откривење 19,11-16.

Само неко ко добро познаје закон може да процени да ли је закон прекршен или не. Адвокати годинама уче пре него што изађу на полагање правосудног испита, на коме се врши провера њихове спремности да започну свој рад. Књижевници Исусовог времена (од којих су многи били фарисеји) такође су марљиво проучавали не само Мојсијеве законе, већ и многе законске обичаје. Чињеница да се Исус није сложио са многим од ових обичаја покренула је озбиљне сукобе са верским вођама. Међутим, као Онај који је дао те законе, имао је и има јединствену способност да објасни њихово значење и процени да ли су или нису преступљени. Када поново дође, Његова награда биће са Њим да да свима по њиховим делима (Откривење 22,12). Такође, узимајући нашу људску природу, живећи безгрешним животом, подносећи смрт уместо нас, и победоносним васкрсењем над грехом и смрти, Исус може да нас спасе од греха.

»Бог је одлучио да Христос у људском облику суди свету. Он, који је дошао из небеских дворова да спасе човека од вечне смрти, који се потчињено да буде изведен пред земаљски суд и који је претрпео срамну смрт на крсту, Он треба да изрекне казну или награду.« (Елен Вајт, *Маран ата – Господ долази*, стр. 341) Као Законодавац и Спаситељ, Христос има јединствену могућност да буде наш Судија.

Било да је награда или казна у питању, суочићемо се са само једним од та два појма. Шта је наша једина нада да ћемо примити награду?

ПЛАНИРАЊЕ УНАПРЕД

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 4,13. (упореди: Лука 12,13-21). Како пажљиво планирање за будућност можемо да ставимо у равнотежу са потребом да сваки дан живимо у очекивању Христовог скорог доласка? Како можемо да избегнемо замку да само градимо веће »житнице«?

Веома је разумно планирати годину или више унапред. У пословицама обично се праве краткорочни, средњорочни или дугорочни планови. Појединци и породице треба да штеде за будућност и имају уштеђевину за неочекиване трошкове. Са друге стране, верујемо, такође, да ће Исус ускоро доћи и да ће једнога дана сву нашу овоземаљску имовину прогутати пламен (види: 2. Петрова 3,10-12).

Ова два приступа животу не морају нужно да буду у сукобу. Неко је рекао: »Планирајте као да Исус још годинама неће доћи, а свакога дана живите као да ће Христос сутра доћи.« Мада, дугорочно планирање може да нам отежа да живимо један по један дан. Многи Исусови слушаоци (и несумњиво многи хришћани данас) сматрали би да је богати човек који је одлучио да изгради веће житнице био успешан зато што га је Бог благословио. Међутим, Исус нам открива његове тајне мисли: »Душо, имаш много имање на много година; почивај, једи, пиј, весели се.« (Лука 12,19) Укратко речено, његова свеопшта брига била је скупљање блага за себе.

Уместо да правимо исувише одређене планове, треба да кажемо: »Ако Господ хтједбуде, и живи будемо, учинићемо ово или оно.« (Јаков 4,15) То значи да све своје планове треба да предамо Богу. Можемо да се молимо на следећи начин: »Боже, желим да упознам Твоју вољу. Ако ниси задовољан овим плановима, молим Те, покажи ми.« Ако наши планови нису добри, Бог ће нам то показати, све док смо пажљиви и вољни да их исправимо или у потпуности променимо.

Прочитајте поново текст из Јаковљеве посланице 4,13. Иако је, површно гледано, све у реду са оним што је речено, очигледно постоји проблем – не у вези са оним што људи желе да учине, већ у њиховом ставу према томе. Како да будемо пажљиви да не заузмемо исти став, чак и несвесно?

ПАРА

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 4,14. Шта је кључно у овом тексту?

Живот је несигуран. Сваки дах је дар. У посланици Јаковљевој 4,14. употребљена је веома ретка грчка реч (*atmis*), која је преведена као »пара«. Попут јеврејске речи хебел (»дах«, »пара«), која се 38 пута јавља у Књизи проповедничковој и често је преведена као »таштина«, она наглашава пролазност живота. Ко није, нарочито у старијим годинама, доживео колико живот брзо пролази? У свом старијем животном добу, познати еванђелиста Били Грејем је рекао: »Нисам знао да ће живот проћи тако брзо.«

Другим речима, увек је присутна неизбежност смрти. Само смо за један откуцај срца удаљени од ње. Било ко од нас, у било коме тренутку, из различитих разлога, може да умре за трен. Колико је Јаков био у праву када је рекао: »Не знате шта ће бити сјутра.« (4,14), мислећи и на смрт.

»Овде нећу дуго говорити о краткоћи и несигурности живота, али ћу истаћи да прети страшна опасност која није довољно схваћена – опасност да одложимо своје покорвање гласу Божјег Светог Духа, који се моли, и изаберемо да живимо у греху; овакво одлагање управо то представља.« (Елен Вајт, *Пут Христу*, стр. 32. оригинал)

Још нешто да додамо, живот не само да је кратак, већ може бити и несигуран и промашен.

Прочитајте текстове из Књиге проповедникове 2,15-19; 4,4; 5,10; 9,11.12. Како се ове Соломунове поруке само надовезују на оно што је Јаков рекао?

Сведоци смо многих неправди и непоштења које није могуће оправдати. Не чуди зато што чезнемо за обећањем о вечном животу који нам је омогућен у Исусу Христу. Без тога, ми смо само пара која ће нестати и заувек бити заборављена.

У којој мери вас овај свет држи у рукама? Како увек можете имати на уму чињеницу да је све пролазно?

ЗНАТИ И ЧИНИТИ ОНО ШТО ЈЕ ДОБРО

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 4,15-17. у оквиру претходних стихова. Шта је кључно у овим стиховима?

Јаков овде говори о ставу самодовољности. У ствари, он тај став назива »поносом«, а изговорене речи »хвалом«, за које каже да су »зло«. То нам говори колико је важно да хришћанин заузме исправан став.

Прочитајте 17. стих. Библија одређује грех на два начина: 1) чинити оно што је погрешно; 2) не чинити оно што је исправно. Прву одредницу дао је апостол Јован: Грех је преступ Закона. У многим преводима стоји: »Гријех је безакоње.« (1. Јованова 3,4). Међутим, грчка реч *anomia* односи се на одређено кршење Закона пре него на опште безакоње (види његову употребу у: Римљанима 4,7; Титу 2,14; Јеврејима 10,17). Другу одредницу даје Јаков у 17. стиху четвртог поглавља: »Јер који зна добро чинити и не чини, гријех му је.« Зато морамо да идемо даље од пуког одолевања искушењу да не учинимо нешто погрешно. Позвани смо да будемо »дјеца видјела« (Ефесцима 5,8) и »да се свијетли ваше видјело пред људима, да виде ваша добра дјела, и славе Оца нашега који је на небесима«. (Матеј 5,16)

Наравно, лако се можемо обесхрабрити. Ко непрестано чини све добро које може у једном дану? Међутим, није у томе суштина. Чак ни Исусов живот није био испуњен непрестаном активношћу. Било је тренутака када се повлачио да се моли или једноставно да се одмори (Лука 5,16; Марко 6,31). Што је најважније, Он је тражио Божју вољу у свему што је чинио (Јован 5,30). Исус је чак поредио извршавање Божје воље са храном: »Јело је Моје да извршим вољу Онога који Ме је послао, и да свршим Његов посао.« (Јован 4,34) Као што постоји граница колико можемо да поједемо за један оброк, тако постоји граница и колико можемо да учинимо. Зато Исус наставља и каже да један сеје, док други жање, али се и један и други »радују заједно«. (стихови: 36-38) Док радимо за Господа, бићемо подстакнути да чинимо више, молићемо се за већу спремност да будемо употребљени на сваки могући начин.

Како молитва помаже да умремо себи и тако задржимо став предања Божјој вољи? Какве год планове да имате, како их можете предати Господу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Читајте о вредности времена у поглављу »Таланти«, у књизи Елен Вајт *Поуке великог Учитеља*, стр. 342-347. оригинал. Своје утиске поделите са својим суботношколским разредом.

»Нека нико међу вама више не говори против истине објављујући да је тај дух (запажање злих побуда других) неопходна последица верног поступања према онима који греше и устајање у одбрану истине. Такву мудрост имају многи, али она је лажна и штетна. Она не долази одозго, већ је плод непрепорођеног срца. Њен зачетник је лично сотона. Нека нико ко оптужује друге не приписује себи да има оштрину запажања, јер чинећи тако сотонине особине одева одећом праведности.« (Коментари Елен Вајт, *The SDA Bible Commentary*, 7. том, стр. 936.937)

»Онај који чини зло, најбржи је да осумњичи за зло. Осуђујући другог, он покушава да сакрије или оправда зло у сопственом срцу. Људи су падом у грех стекли знање о злу; чим су први људи згрешили, почели су да се међусобно оптужују; то ће људска природа увек чинити када њоме не управља Христова благодат.« (Елен Вајт, *Мисли са горе благослова*, стр. 126. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Погледајте још једном навод из књиге Елен Вајт. Како можемо да се сачувамо да не чинимо то исто: да не осуђујемо и оптужујемо друге да бисмо се осећали боље и прикрили своје недостатке?

2. Размислите о чињеници да живот брзо пролази. Шта то говори о важности животних вредности? Иако по Специјалној теорији релативности, временски интервали између било која два догађаја зависе од брзине кретања посматрача, једно је сигурно: без обзира колико брзо или споро време пролази, када један тренутак прође, прошао је заувек. Како ова отржењујућа мисао утиче на то како трошимо своје време?

3. Како да се опходимо према онима на чије грехе треба указати, а да ипак не упаднемо у замку на коју нас Јаков опомиње?

ПЛАЧИТЕ И РИДАЈТЕ!

Текстови за проучавање у току седмице: Јаков 5,1-6; Псалом 73,3-19; 1. Самуилова 25,2-11; 3. Мојсијева 19,13; Лука 16,19-31; Матеј 5,39.

Текст за памћење: »Јер гдје је ваше благо, ондје ће бити и срце ваше.« (Матеј 6,21)

Светска популарност телевизијског шоу програма »Желите ли да постане милионер«, указује да многи људи маштају да постану богати и да се вероватно надају да то може једнога дана да им се догоди.

Међутим, богатство не пружа све оно што многи верују да пружа. Истраживања показују да по правилу све већим приходима, који омогућавају људима да удобније живе, не може да се купи више среће. Важни међуљудски односи, задовољство које пружа посао, сврсисходан живот обично више доприносе срећи него богатство. Оно најзначајније, као што су нежне речи, осмех, пажљиво слушање, једноставна љубазност, прихватање, поштовање, саосећање и искрено пријатељство су бесплатни.

Још су драгоценији дарови које Бог даје: вера, нада, мудрост, стрпљење, љубав, срећа и многи други благослови које примамо присуством Божјег Духа у свом животу. Иронично је то што иако би се многи хришћани сложили са овим, њихов свакодневни живот показује да њима влада себичност. Као што ћемо ове седмице видети, похлепа је велика заблуда, која доноси страшне последице.

ПРАВДА ЋЕ БИТИ ИЗВРШЕНА!

Пето поглавље Јаковљеве посланице почиње снажним речима: »Ходите ви сад, богати, плачите и ридајте за своје љуте невоље које иду на вас.« (Јаков 5,1) Нема сумње да су ове речи привукле пажњу Јаковљевих читалаца.

Јаков је у тексту 1,10.11. подсетио богате на пролазност богатства. У петом поглављу, он позива оне који га се тврдоглаво држе да »плачу и ридају«. Изгледа као да се њихов предстојећи суд већ сада излива. Живи опис се наставља кроз текст за ову седмицу, подсећајући нас на божанску казну која ће се излити због злих дела карактеристичних за време управо пред Христов долазак (види: Лука 17,27-29; 2. Тимотију 3,1.2, Откривење 18,3.7). Сличан став прожима Божју цркву последњег времена (Откривење 3,17). Занимљиво је да грчка реч преведена као »невоље« у Јакову 5,1. потиче од истог корена који се користи за опис Лаодикије као »невољне« у Откривењу 3,17.

На свету има много неправде, нарочито у области економије. Некад је тешко схватити да се неки људи богате искоришћавајући сиромашине, или што је још горе, и како пролазе некажњено! Прочитајте Псалм 73,3-19. Какву наду проналазимо у овим стиховима у вези са овим проблемом?

У књигама старозаветних пророка проналазимо занимање за правду и обећање да ће Бог деловати тако да све постави на право место. Међутим, ово постојано и мирно осећање наде као да не олакшава непријатно и сложено време чекања да се Бог умеша. На пример, пишући о својевременом раширеном отпадништву међу Божјим народом, када је Вавилон, пун поноса, славио своју силу и напредак, пророк Авакум обасуо је Бога оштрим питањима (види: Авакум 1,2-4.13.14). Божји кратак одговор Авакуму је гласио да и даље има поверење у Њега и да још мало сачека (Авакум 2,2-4). Пророк је поступио управо тако (види: Авакум 3,17.18).

Какве су неправде у вама побудиле гнев? Наравно, иако треба да учинимо све што можемо да ублажимо неправду, како можемо да нађемо одмор у обећању да ће, када све буде завршено, Божја правда бити извршена?

КАДА БОГАТСТВО ПОСТАНЕ БЕЗВРЕДНО

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 5,2.3. Какву опомену Јаков овде упућује? Мада су његове речи прилично снажне, о каквом богатству он овде говори? Шта чини основну поруку?

Иструлело богатство, одећа коју су мољци појели и зарђало злато су слике које треба трезвено да размотримо, док наша планета све брже и брже јури према својој пропасти.

Прилике у светској економији као да се увек крећу из једне у другу кризу; чак и »добра« времена када дођу, кратко трају и увек су праћена погоршањем прилика. Привидна економска стабилност и смиреност коју глобално тржиште може да понуди пролазно је и лажно. Незадовољство и нестабилност расту како се разлике између богатих и сиромашних повећавају. Такве су прилике владале када је Јаков написао да су сиромашни све безнадежнији, а богати све немарљивији према положају сиромашних.

Размотрите искуства следећих појединаца и опишите какав је утицај богатство (или његов недостатак) имало на њих:

1. Навал (1. Самуилова 25,2-11)

---

2. Језекија (2. О царевима 20,12-19)

---

3. Петар (Дела 3,1-10)

Пре или касније овоземаљско богатство губи свој сјај. Запажамо његова ограничења и његову мрачну страну. Новац има своју вредност, али проблем настаје, када га људи употребе у погрешне сврхе.

Јаков каже да ће новац бити »свједочанство на« оне који га злоупотребе (Јаков 5,3). Иако он ову опомену даје у оквиру последњег времена, суштина је јасна: важно је како користимо свој новац. Слика огња који изједа тело има за циљ да нас пробуди, да постанемо свесни озбиљности одлука које доносимо у вези са трошењем новца. Да ли скупљамо благо које ће на крају бити спаљено, или стичемо благо за сву вечност? (Види: Лука 12,33.34)

Пажљиво размислите о свом ставу према новцу и како он утиче на ваше међуљудске односе. Шта вам то говори о томе како га користите?

ВИКА СИРОМАШНИХ

Читајући Јаковљеву посланицу можемо да запазимо да је споменуто неколико различитих група богатих људи, укључујући богате трговце који ће бити сасечени усред својих стремљења (Јаков 1,11); пословни људи који подносе тужбе да би заштитили своја улагања (Јаков 2,6), и земљопоседници који су присвојили плате својих радника (Јаков 5,4). У овим стиховима богати су описани на негативан начин на основу њиховог понашања из прошлости, садашњег става и будуће казне. Ови људи су »стекли богатство« (Јаков 5,3) на рачун сиромашних.

»Гле, виче плата вашијех посленика који су радили њиве ваше и ви сте им откинули; и вика жетелаца дође до ушију Господа Саваота.« (Јаков 5,4) Упореди са следећим текстовима: 3. Мојсијева 19,13; 5. Мојсијева 24,14.15; Јеремија 22,13. Које важно начело учавамо, не само у овим догађајима, већ уопштено гледано у начину како се опходимо према другима?

У библијско време у Израилу, већина радника би, одмах по добијању плате, купила храну да прехрани породицу. Задржавање плата често је значило да ће њихове породице гладовати. Према томе Јаков се овде ба-вио озбиљним питањем.

Не чуди, зато, што Јаков снажно говори против оних који не плаћају своје раднике на време. Рђаво је преварити некога из било кога разлога, али када богати гомилају своје богатство откидајући од сиромашних, то је грех, не само према сиромашнима, већ и према Небу. Тај проблем ће се, како Јаков пише, решити у одређено време!

»Богатство доноси велике одговорности са собом. Они који га стичу неправедним делима, обманом у трговини, тлачењем удовица и сирочади, или гомилањем новца не базирају се на потребе сиромашних, примиће казну о којој говори надахнути апостол: »Ходите ви сад богати, плачите и ридајте за своје љуте невоље које иду на вас.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 2. том, стр. 682)

Како се опходите према другима када је новац у питању? Шта ваши поступци говоре о вашем хришћанству и колико одражавају Христов карактер?

СИТИ И СРЕЋНИ (ЗА САДА)

»Веселисте се на земљи, и насладисте се; ухранисте срца своја, као на дан заклања.« (Јаков 5,5; упореди: Језекиљ 16,49; Амос 4,1) Како ови текстови указују на опасност која прети од поноса и изобиља?

У старом свету преовладавало је мишљење да постоји одређени обим богатства, што је значило да ако се богатство неких људи повећавало, богатство других морало је да се смањује. Другим речима, богати могу да се богате само ако сиромашне учине још сиромашнијим. »Стварање« богатства без утицаја на богатство других представља идеју савременог доба. Неки чак тврде да, када богати постају богатији, могу да помогну сиромашнима да и они нешто стекну. Са друге стране, разматрајући надметање међу развијеним земљама и земљама у развоју око све оскуднијих природних извора, ограничења приликом стварања богатства могу постати израженија. Тако је питање неједнакости у размишљању о богатству и данас веома присутно.

Једна од најпознатијих прича у којој се Исус бави неједнакошћу јесте прича о богаташу и Лазару (види: Лука 16,19-31). У Исусово време већина људи била је срећна када је поседовала две хаљине, а не само једну, и што једном годишње може да се провесели. Насупрот њима, богати човек из приче »облачаше се у скерлет и у свилу« (најскупоценију одећу), »и живљаше сваки дан господски и веселаше се«. (19. стих) Сиромашни Лазар лежао је пред богаташевом капијом, молећи да прими неколико мрва са његове трпезе.

Супротно општем мишљењу, ова прича усредсређена је на овај живот, а не живот после смрти. У ствари, на грчком језику уопште нису споменуте речи »рај« и »пакао«. И богаташ и Лазар налазе се на истом месту (23. стих) – у гробу (хадџс). Понор који их дели представља чињеницу да када особа умре, њена вечна судбина је непроменљива. Зато је веома важно како се опходимо према људима у овом животу. Не постоји будући живот у коме можемо надокнадити оно што смо пропустили да учинимо у овом: »Који не љуби брата својега, кога види, како може љубити Бога, кога не види?« (1. Јованова 4,20)

КРИВИТИ ЖРТВУ

Када неко згреши, природна склоност је да покуша да избегне одговорност. Људи то често покушавају пребацујући одговорност на неког другог, чак и на особу којој је нажао учињено. Убице траже изговор наводећи да су то учиниле у самоодбрани или сваљивањем кривице на своје васпитање. Они који сексуално злостављају некога, криве жртве да су их на то подстакле. Супружници који се разводе обично криве један другог због пропалог брака. Они који су криви за убиство мученика хришћанске вере, криве мученике оптужујући их за јерес. Исус је упозорио своје ученике следећим речима: »Доћи ће вријеме кад ће сваки који вас убије мислити да Богу службу чини.« (Јован 16,2) Верујемо да је и Јаков био убијен због своје вере.

У светлости ових речи, 6. стих петог поглавља у Посланици апостола Јакова има још већу тежину:

»Осудите, убијте праведника, и не брани вам се.« Колико пута сте оптужили друге да бисте касније схватили да сте заправо ви били особа која је погрешила? Посебно размислите о последњем изразу у овом стиху. Да ли то значи да треба да дозволимо људима да газе по нама? Са друге стране, колико сукоба сте имали до којих никада не би дошло да се нисте успротивили? Шта је Исус мислио у изјави о »окретању другог образа«? (Матеј 5,39) Шта у практичном смислу то значи?

Као што смо видели, Јаков је доста говорио о богатима и сиромашнима. Међутим, треба да имамо на уму да Јаков никада не осуђује богате само зато што су богати. Богу су важни њихови ставови и поступци. Исто тако, нико неће омилиети Богу само зато што је сиромашан. »Сиромашни духом« и »богати вером« биће »наследници Царства« (Матеј 5,3; Јаков 2,5). Ове унутрашње особине не морају да имају никакве везе са стварним економским приликама. Али, с друге стране, и могу. Они који кажу: »Богат сам, и обогатио сам се« (Откривење 3,17), можда имају веће духовне потребе него што мисле. Бог је упозорио Израил да буде будан да не би, када уђе у Обећану земљу и почне да напредује, заборавио да све добро у коме ужива долази од Њега, укључујући и »снагу да добављаш благо«. (5. Мојсијева 8,11-18)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Новац има велику вредност, јер може да учини много добра. У рукама Божје деце он постаје храна гладнима, вода жеднима, одећа неодевенима. Он је одбрана потлаченима, средство за помоћ болеснима. Међутим, новац сам по себи нема више вредности од песка, уколико се не употреби за подмиривање животних потреба, помагање ближњима, за унапређење Христовог дела.

Нагомилано богатство није само некорисно, оно представља право проклетство. У овом животу оно постаје замка души, јер одвраћа од љубави према небеском благу...

Онај који схвата да је његов новац таланат који је добио од Бога употребљаваће га штедљиво; разумеће да му је дужност да штеди да би могао дати.« (Елен Вајт, *Поуке великог Учитеља*, 351.352. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

Размислите о следећим изјавама: »Богат господари над сиромасима, и ко узима у зајам бива слуга ономе који даје.« (Приче 22,7) »Многе породице сиромашне су само због тога што потроше свој новац чим га добију... Када неко упадне у дуг, упао је у сотонску мрежу, коју он поставља душама.« (Елен Вајт, *Темељи срећног дома*, стр. 392. оригинал) Да ли је помагање људима да изађу из дуга или да избегну да упадну у дуг део јављања »Јеванђеља сиромасима«? (Лука 4,18) Зашто, или зашто не?

1. Како можемо бити сигурни да ли новац служи нама или ми њему? Види: Лука 16,10-13.

2. Економска неједнакост влада свуда. Неки људи имају две, три, чак четири луксузне куће, док су други срећни да од неколико дасака направе себи заклон. Шта је са онима који су гојазни зато што се обилно хране, док деца широм света одлазе на спавање гладна? Неки тврде да узимањем од богатих, можемо више дати сиромашнима. Други сматрају да ако богати стекну још веће богатство, могу да помогну људима да изађу из сиромаштва. Како ми, као хришћани, ублажавамо проблем израженог сиромаштва? Шта би требало да чинимо да бисмо помогли, а шта не?

ПРИПРЕМА ЗА ЖЕТВУ

Текстови за проучавање у току седмице: Јаков 5,7-12; Римљанима 13,11; 1. Коринћанима 3,13; Лука 7,39-50; Колошанима 4,6.

Текст за памћење: »Трпите, дакле, и ви, и утврдите срца своја, јер се долазак Господњи приближи.« (Јаков 5,8)

У грчком и римском добу (као и данас понегде), ужурбане активности претходиле су доласку неке важне личности. Улице би биле рашчишћене, цвеће посађено, и предузете све мере за се спречавање нереди. Сви напори били су улагани да то место добро и сигурно изгледа када званичник стигне.

Грчка реч *parousia*, која се у Новом завету користи да означи Христов »долазак«, као и у Јаковљевој посланици 5,7.8. израз је који је коришћен да означи долазак цара или великодостојника. Ако су такве припреме претходиле доласку земаљских владара, зар не бисмо и ми могли да уложимо све напоре да спремимо своја срца за Долазак нашег Господа и Спаситеља?

Међутим, како можемо да извршимо те припреме када ништа не знамо »о дану томе и о часу« (Матеј 24,36)? Шта значи »трпети« и »утврдити« своје срце? Како је то повезано са идејом о »раном и позном дажду«? (Јаков 5,7) Иако је текст за ову седмицу дат у оквиру последњег времена, основна порука односи се на вернике свих времена. У историјским раздобљима, чак и у нашем животу данас, суочавамо се са искушењима и патњама због којих треба да чврсто стојимо у вери, као што су то чинили пророци из прошлих времена.

Земљорадници непосредно зависе од временских прилика. Ако је година сушна или превише кишовита, ако је превише хладно или топло, то ће се одразити на приносу усева. У земљама у којима нема много падавина, као на пример у Израелу, несигурност је још већа, и важност обилне кише у право време има још већи значај. Било да се усеви гаје на малим породичним њивама или великим имањима, усеви и сви производи који се од њих добијају непосредно зависе од кише.

Рана киша, која обично пада у октобру или новембру, натапа земљу и припрема је за сетву и клијање. Позна киша, у марту или априлу, помаже усевима да сазру за жетву.

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 5,7. (упореди са: 5. Мојсијевом 11,14; Јеремијом 5,24; 14,22; Јоилом 2,23). Шта ови старозаветни текстови говоре о дажду? Шта мислите зашто апостол Јаков повезује слику дажда са Господњим доласком? Види: Осија 6,1-3; Јоило 2,28.29.

»Служећи се сликом раног и позног дажда, који у источним земљама пада у време сејања и у време жетве, јеврејски пророци су предсказали изливање духовне благодати у необичној мери на Божју цркву. Изливање Светога Духа у дане апостола било је почетак раног дажда и последице су биле величанствене... Међутим, при крају земаљске жетве, било је обећано нарочито изливање духовне благодати да припреми Цркву за Долазак Сина Човечијега. Ово изливање Светог Духа било је упоређено са падањем позног дажда; и управо за ту додатну снагу хришћани треба да упућују своје молитве Господару жетве 'у време позног дажда.« (Елен Вајт, *Наш брижњи отац*, стр. 237)

Исус за »жетву« каже да је »посједак овога вијека«. (Матеј 13,39) У Јеванђељу по Марку 4,26-29. дата је слична слика оној из Јаковљеве посланице 5,7. Земљорадник чека да пшеница сазри: »Јер земља сама од себе најприје донесе траву, потом клас, па испуни пшеницу у класу. А кад сзри род, одмах пошље срп; јер наста жетва.« (стихови: 28.29) Само у време жетве могуће је разликовати пшеницу од кукоља (Матеј 13,28-30; упореди: Малахија 3,17.18).

Шта чињеница да само у време жетве можемо разликовати пшеницу од кукоља говори о томе колико сада, пре жетве, морамо да живимо вером?

КОЛИКО ЈЕ БЛИЗУ ДОЛАЗАК ГОСПОДЊИ КОЈИ СЕ »ПРИБЛИЖИ«?

Апостол Јаков у 5,8. каже да се Христов долазак »приближи«. Међутим, како после скоро две хиљаде година треба да схватимо ово обећање?

Исус је у причама описао Царство које ће доћи (Матеј 4,17; 10,7; 24,33), представљајући непознате »небеске појмове« разумљивим изразима. Пажљиво проучавање ових прича открива да Царство има два вида: садашњу, духовну стварност и величанствену стварност која ће доћи. Сви апостоли усредсредили су своју наду у скоро Исусов долазак (Римљанима 13,11, Јеврејима 10,25; Јаков 5,9), али никада нису установили када ће се то догодити. Као и ми, и они су желели да знају када ће то бити, али Исус им је објаснио да није добро за њих да знају тачно време (Дела 1,6.7). Колико би ревни били у ширењу Јеванђеља да су знали да се рад неће привести крају ни после скоро две хиљаде година?

Шта је Јаков мислио када је рекао: »Утврдите срца своја.« (Јаков 5,8)

Шта мислите зашто је очекивани род назван »племенитим« (Види: 1. Солуњанима 3,13; 2. Солуњанима 3,3, 1. Петрова 1,19; 1. Коринћанима 3,12)

Реч утврдити (стѐризѓ) значи »учврстити« или »ојачати«. Наше срце треба тако да се сједини са Господом да ништа не може да га помери упркос свему што наваљује на њега. Томе може да допринесе утврђивање у истини (2. Петрова 1,12), одолевање искушењу и подношење проба и патњи због своје вере (Дела 14,22).

Духовни раст је процес који није увек лак, али који доноси »племенити род«. Верници, откупљени »скупоцјеном (тимиос) крвљу Христа« (1. Петрова 1,19), од непроцењиве су вредности небеском »Земљораднику«. Реч тимеос користи се, такође, да опише »драго камење« које представља вернике који су »изграђени« на Христу, »угаоном камену« Божјег духовног храма, Цркве (1. Коринћанима 3,11.12). Павле, са друге стране, упоређује колебљиве вернике са дрветом, сеном и сламом које неће дуго трајати и на крају изгорети у огњу када Христос дође (1. Коринћанима 3,12-15). Зато је важно да се стално питамо да ли су наше снаге заиста управљене према ономе што највише ценимо, према ономе ко нам је најдрагоценији!

»Свакога ће дјело изићи на видјело; јер ће дан показати, јер ће се огњем открити, и свако дјело показаће огањ као што јест.« (1. Коринћанима 3,13) Посматрајте свој живот и утврдите какав је?

Када ће Христос поново доћи? Зашто смо још увек овде? Није ни чудо што сада, у двадесет и првом веку, има људи који изражавају своју сумњу и подруљивост. У историји Цркве, то није ништа ново. Највећа претња Израиљу у току његове историје није потицала од његових непријатеља, већ из њихових редова, и из њихових срца. Како се Господњи долазак приближава »имамо далеко више разлога да се бојимо оних у Цркви него оних изван Цркве... Попуштање неверовању, изражавање сумњи, ширење таме, све то призива присутност злих анђела и повећава успешност сотонских замки«. (Елен Вајт, *Догађаји последњих дана*, стр. 129. ћир; 126. лат)

Зато нас апостол Јаков у тексту из 5,9. опомиње: »Не уздишите један на другога, браћо, да не будете осуђени: Гле, судија стоји пред вратима.« Да ли сте некада гуњђали на друге, вероватно чак и на Цркву (можда понекад са правим разлогом)? Поставља се питање како сте изашли на крај са њима? Кротошћу, понизношћу и опраштањем, као што је Бог и вама опростио (види: Лука 7,39-50) или према мерилима овога света? Будите искрени према себи!

На основу онога што смо претходно прочитали у овој посланици, изгледа да су међу верницима постојали озбиљни изазови, као што су наклоност према некоме (Јаков 2,1.9), зла нагађања (2,4), опадање (3,10; 4,11); завист (3,14), свађе (4,1), световност (4,4.13.14). Јаков нас доследно упућује на дубока решења ових проблема: веру (Јаков 1,3.6), »усађену ријеч« (1,21), гледање на »закон слободе« (1,25; 2,12), одлучност и божанску мудрост (3,13.17), милост (4,6), чисте руке и чисто срце (4,8). Такође, сматра да Божје унутрашње деловање мора бити показано у свакодневном животу (2,14-26), укључујући посећивање жалосних и заборављених (1,27); показивање милости (2,13), и грађење мира, а не ширење раздора (3,18).

Одговорни смо Богу; Онај коме морамо поднети извештај је Господ који је Судија и који ће свима дати по њиховим делима.

Док чекамо Господњи повратак, на које позитивне начине можемо охрабрити и уздићи друге? Зашто је важно да то чинимо?

ПРИМЕРИ ТРПЉЕЊА

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 5,10.11. Шта је заједничко Јову и пророцима? Шта мислите зашто су ови примери истакнути? Које личне поуке можемо извући из ових извештаја, када се нађемо у искушењима?

Израилски пророци били су верни у проповедању Господње речи не мењајући је и не доводећи је у питање. У Јеврејима посланици, величањем верности пророка, дата је јасна слика: они »затворише уста лавовима (Данило), угасише силу огњену (Седрах, Мисах и Авденаго), утекоше од оштрица мача (Илија и Јелисије),... поднесоше... тамнице (Јеремија и Михеј), камењем побијени бише (Захарија, Јодајев син), претрвени бише (претестерисани - Исаија), ... од мача помријеше«. (види: 1. О царевима 19,10); Јеврејима 11,33-37). Наравно, Јовове патње су, такође, познате, као и трпљење које је показао упркос женином исмејавању и приговорима оних који су дошли да изразе своје саосећање. Шта је одвојило ове хероје вере и многе друге од убичајених и просечних Божјих следбеника? Јаков спомиње неколико особина: стрпљење, истрајност и, изнад свега, веру и поверење у Бога.

Једна од особина је »стрпљење« (макротхумиас), која се преводи и као »стрпљивост« или »трпељивост« и односи се на способност да издржимо у тешким околностима и искушењима, без обзира шта живот (или сотона) стави пред нас. Пророци су стрпљиво поднели све патње због Божје речи (Јаков 5,10). Ова реч се често користи у Новом завету, између осталог и када се спомиње Аврамово дугогодишње стрпљиво чекање да Бог испуни своје обећање и подари му сина (Јеврејима 6,12.15). И Исус је описан како стрпљиво подноси сву патњу и смрт на крсту (2. Петрова 3,15).

Подношење (хупомонѐ), са друге стране, у ишчекивању послетка, усредсређује се на крајњи циљ. Јов је истакнут као отеловљење ове особине. Упркос свему што је поднео, Јов је непоколебљиво гледао према заштити коју је очекивао да прими (О Јову 14,13-15; 19,23-27).

Са чиме се тренутно борите? За шта се молите, а што се још није испунило? Колико често сте били испуњени осећањем безнадежности? Размислите о искушењима неких претходно поменутих библијских личности; замислите колико су се у одређеним тренуцима осећали безнадежно. Шта можете научити из њихових патњи што вам може помоћи у вашем искуству?

ЈАСНО КАО СУНЧЕВА СВЕТЛОСТ

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 5,12. Коментатори су се питали зашто Јаков прави тако велико питање око давања заклетви. Чак и ако је његова намера била да спречи све говоре такве врсте, зашто га назива важним »прије свега« у односу на оно о чему је говорио у овом поглављу, а можда и у читавој посланици? Да ли је то заиста велико питање? Треба да имамо на уму шта смо у овој посланици до сада проучавали: Јаков није задовољан површном вером или обликом религије, упркос погрешној слици коју смо о њему понекад добијали. Јаков је у потпуности усмерен на Јеванђеље, у таквој мери да поставља превисока мерила која не можемо досегнути без Божјег праштања и благодати која вас оспособљава. Наше речи откривају шта је у нашим срцима: »Јер уста говоре од сувишка срца.« (Матеј 12,34) Јаковљева теологија прожета је Исусовим мислима, који нам је наложио: »Не куните се никако: Ни Небом, јер је пријестол Божиј; ни Земљом, јер је подножје ногама Његовијем; ни Јерусалимом, јер је град великога цара.« (Матеј 5,34.35) Неки људи су се очигледно заклињали својом главом (36. стих). Међутим, Исус је рекао да је све то зло: »Нека буде ваша ријеч: Да, да; не, не.« (Матеј 5,37)

Све припада Богу, укључујући и сваку влас на глави, зато »ништа од свега што имамо немамо право да понудимо као своје у залог да ћемо испунити своју реч.

Све што хришћани чине мора бити јасно као Сунчева светлост. Истина је од Бога; лаж, у сваком од својих безбројних облика, потиче од сотоне.« (Елен Вајт, *Мисли са горе благослова*, стр. 66.68. оригинал) Јасно је да Христос није забранио давање заклетве на суду зато што Он лично, када Га је поглавар свештенички заклео, није одбио да одговори, нити је осудио тај поступак упркос бројним одступањима од исправне судске праксе. (Матеј 26,63.64)

Неколико појединости морамо имати на уму када говоримо истину. Као прво, ретко знамо потпуну истину; чак и о себи, и зато морамо бити понизни. Као друго, када говоримо истину, морамо је увек изговарати у љубави и као поуку онима који је слушају.

Прочитајте текст у Ефесцима 4,15.29. и Колошанима 4,6. Уз молитву размишљајте о силној поруци ових текстова. Помислите колико би другачији (и бољи) ваш живот био да, Божјом милошћу, строго следите ове савете.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Читајте о Илијиним и Јововим искуствима у време пробе и њиховом значају за нас у последњим данима у следећим поглављима књиге Елен Вајт *Историја пророка и царева*: »Од Језраела до Хорива«, стр. 155-166. оригинал; »Шта ћеш ти ту?«, стр. 167-176. оригинал; »У духу и сили Илијиној«, стр. 177-189. оригинал.

»Да стрпљиво чекају, да се уздају и онда када све изгледа мрачно, то је поука коју треба да науче вође у Божјем делу. Небо их неће изневерити у дан њихове муке. Ништа није наизглед тако беспомоћно, а стварно тако непобедиво, као душа која је свесна свога ништавила и која се потпуно ослања на Бога...

Невоље ће стално долазити, али идите напред. То ће вас ојачати у вери и припремити за службу. Извештаји из свете историје нису написани само зато да бисмо их читали и да бисмо им се дивили, већ да иста вера која је у стара времена деловала у Божјим слугама делује и у нама данас.« (Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 174.175. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Сви знамо причу о пшеници и кукољу који заједно расту до жетве (Матеј 13). Међутим шта то значи када је црквена дисциплина у питању? Шта значи у условима када се суочавамо са отвореном побуном или отпадништвом у својим редовима? Да ли треба само да се држимо по страни и не чинимо ништа, говорећи да ће све бити решено када Господ дође? Очигледно не. Како, у светлости ове приче, али и у светлости примера у којима је дисциплина била неопходна у раној Цркви, на пример међу Коринћанима и Галатима, треба да поступимо са кукољем, нарочито оним чија је једина улога да гуши пшеницу и ништа друго?

2. Испушења и невоље долазе на све нас. Која обећања из Библије и списка Елен Вајт су вас утешила и помогла да истрајете у својој вери? Искуства којих библијских личности су вам највише значила у потешкоћама?

3. Јаков каже: »Не уздишите један на другога.« (5,9) Ипак, људи, међу њима и хришћани, могу да чине нешто што нам смета. Како можемо да волимо, опраштамо, подносимо и да се издигнемо изнад многих »малих« ствари у животу које могу да нас онерасположе, наљуте и учине рђавим Божјим сведоцима?

МОЛИТВА, ИЗЛЕЧЕЊЕ И ОБНОВЉЕЊЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Јаков 5,13-20; 1. Јованова 5,14; 1. Коринћанима 15,54, Јеврејима 12,12.13; Јован 8,43-45; Приче 10,12.

Текст за памћење: »Исповиједајте, дакле, један другоме гријехе, и молите се Богу један за другога, да оздрављате; јер непрестана молитва праведнога много може помоћи.« (Јаков 5,16)

Људи су опчињени чудима и магијом. Често таквим призорима приступају из радозналости и ничег вишег. Зато, када је од Исуса тражено да изведе чудо само због разоноде (Лука 23,8.9), као знак своје месијанске улоге (Матеј 12,38-41) или да би задовољио своје личне потребе (Матеј 4,2-4), одбио је то да учини. Дух, којим је Исус ауторитативно почувао и чинио чудесна исцељења, није био само израз обичне силе; ми треба да будемо оруђе у Његовим рукама. Бог би радо излечио свакога ко је болестан, али Њега занима много значајније – трајно излечење.

У овом оквиру бавићемо се неким врло значајним питањима: како схватамо текст у коме Јаков говори о оздрављењу болесних? Да ли постоји веза између оздрављења и опроштења? Илија је представљен као важан узор молитве у време раширеног отпада. Шта можемо научити из његовог молитвеног живота и његовог рада приликом позивања Израиљаца да се врате Богу и правом облику богослужења?

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 5,13. Какав занимљив контраст је овде дат? Како можемо да применимо ове савете у личном искуству?

Иако се бави двама различитим појмовима (патњом и радошћу), Јаков их повезује молитвом и хвалом: молитве се када се мучите; молитве се када сте весели. Ова два поступка се, међутим, не разликују толико један од другог зато што су многи библијски Псалми хвале, такође, молитве, и Јаков започиње посланицу подстичући читаоце да «сваку радост имају» када падају у различите невоље, »знајући да кушање ваше вјере гради трпљење«. (Јаков 1,2.3) Време за молитву и време за хвалу можда се преплићу више него што мислимо.

Реч »мучити« у Јакову 5,13. има исти корен као реч претходно употребљена да означи страдања пророка (Јаков 5,10). Односи се на физичке и менталне патње, »првенствено на опасност и муке које доноси рат« (Каслас Шпик, *Theological Lexicon of the New Testament*, 2. том, стр. 239), али, такође, и на исцрпљујући физички рад и драгоцене уложене напоре. Употребљена је и у 2. Тимотију 2,9. и 4,5. да опише »тежак апостолски рад који није осујећен било кавим потешкоћама или патњом«. (*Theological Lexicon of the New Testament*, 2. том, стр. 240) Као хришћани, инстинктивно се okreћемо Богу када дођу невоље. Молитва је нарочито важна у суочавању са тешкоћама, али певање или слушање духовне музике (употребљена реч псаллето може да значи оба), такође је од користи.

»Песмом се такође обраћамо Богу као и молитвом. Многе песме су у ствари молитве.« (Елен Вајт, *Васпитање*, стр. 168. оригинал) Колико између нас је доживело, када смо утучени или усамљени, да постанемо расположени када се сетимо речи неке хришћанске песме? Многи који пате или им је потребно охрабрење, били би орасположени посетом прожетом молитвом и песмом. »Радујте се с радоснима, и плачите с плачним.« (Римљанима 12,15) То више од свега другог може да нас орасположи.

Псалми су нарочито драгоцене ризница молитава и песама које пружају надахнуће, охрабрење и смернице, када не знамо коме да се обратимо за помоћ.

Сви знамо колико патња може да нас приближи Господу и позове на молитву. Какве духовне опасности се јављају када нам све добро иде? Зашто је, нарочито у тим тренуцима, хвала толико важна? Шта нам она помаже да никада не заборавимо?

МОЛИТВА ЗА БОЛЕСНЕ

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 5,14.15. Које основне поступке Јаков препоручује за помазање болесних, и које важне духовне чиниоце налазимо у овом тексту?

Чињеница да болесна особа позива црквене старешине да дођу и помажу је »уљем у име Господње«, и да се моле изражава духовну жељу појединачног и заједничког уверења да је божанско деловање потребно за излечење (Марко 6,13). Опраштање греха показује да Бог неће, путем обреда, повратити физичко здравље особи која не жели и духовно исцељење. »Онима који желе молитву за обновљење свог здравља треба објаснити да преступ Божјег закона, било природног или духовног, представља грех, да се грех мора признати и оставити ако желе да добију благослов.« (Елен Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 228. оригинал)

Потреба за Божјим посредовањем и окупљањем црквених старешина указује да је болест тешка и да су прилике, можда, превише хитне да би се то учинило на редовном црквеном окупљању. Овде су употребљене две различите грчке речи које се односе на болесне: прва (*asthenō* у 14. стиху) употребљена је и за Тавиту која се »разбоље и умрије« (Дела 9,37); друга (*kathō* у 15. стиху) односи се уопштено на болесника, али се, такође, употребљава и за оне који умиру, и у овом оквиру односи се на неког ко је физички исцрпљен. Жеља за излечењем захтева потпуно предање Божјој вољи, без обзира шта је Његова воља (1. Јованова 5,14). Међутим, речи »спасти душу од смрти« (Јаков 5,20) непогрешиво указују на васкрсење, као једино потпуно излечење, у време »кад се ово распадљиво обуче у нераспадљивост и ово се смртно обуче у бесмртност«. (1. Коринћанима 15,54)

Многи су чули за обреде помазања, или су били укључени у њих, у којима болесни нису излечени, већ су умрли. Зашто је, онда, нада у васкрсење, коју проналазимо у овом тексту, наша једина сигурност?

ИЗЛЕЧЕЊЕ ДУШЕ

Много важније од излечења тела јесте излечење душе. Наш циљ није да учинимо да људи постану здравији грешници, већ да им укажемо на вечни живот у Исусу. Можда је то разлог што се једина јасна реч која указује на излечење налази у тексту за памћење за ову седмицу, у 16. стиху, који се не бави хипотетичким приликама споменутих од 13. до 15. стиха. Реч за излечење у овом стиху (иаомаи) може да се односи на излечење које превазилази излечење физичке болести (види: Матеј 13,15). Пошто је већ у 15. стиху наговестио шире схватање исцељења (васкрсење), Јаков прави повезаност између болести и греха, који је корен свих наших проблема – што не значи да је свака болест последица одређеног греха, већ да су болест и смрт последице тога што смо сви грешници.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Марку 2,1-12. (упореди: Јеврејима 12,12.13; 1. Петрова 2,24.25) Каква врста излечења је описана у овим текстовима, и шта је његова основа?

Вера у Исуса доноси излечење духовне слабости и греха. Свако излечење које је Исус донео људима било је, на неки начин, поука која треба да усмери пажњу људи према њиховој дубљој потреби за спасењем. У случају одузетог човека у 2. поглављу Јеванђеља по Марку, духовно исцељење било је заправо човекова највећа брига, због чега га је Исус одмах уверио да су му греси опроштени. »Ипак, није толико желео телесно оздрављење колико ослобођење од терета греха. Ако би могао да види Исуса и добије с Неба чврсто обећање о опроштењу и помирењу, био би задовољан да живи или умре, у складу са Божјом вољом.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 267. оригинал) Сви напори треба да буду уложени у излечење целе лично-сти, не само за овај живот, већ за сву вечност.

Излечење обухвата излечење односа, због којих смо подстакнути да послушамо савет: »Исповиједајте, дакле, један другоме гријехе.« (Јаков 5,16), мислећи на оне којима смо сагрешили (Матеј 18,15.21.22). Односно, ако сте некоме сагрешили или му нанели увреду, признајте му то. Тада ће Господњи благослов почивати на вама зато што процес признавања обухвата умирање себи, а само кроз ту смрт Христос може бити обликован у вама.

УЗОР МОЛИТВЕ

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 5,17.18. Шта можемо да научимо о молитви из Илијиног примера? Како је повезана са излечењем, опроштењем и обновљењем?

Ови стихови осликавају уверење дато на крају Јаковљеве посланице 5,16: »Непрестана молитва праведнога много може помоћи.« Илија је био »праведан« човек, одведен на Небо, али ипак је био обичан човек. Имао је исте тежње и осећања као и ми. Чињеница да је Бог чуо његову молитву треба да нас охрабри да ће чути и наше молитве. Јаков каже да се Илија »искрено« молио да не падне киша (деталј који није споменут у Старом завету), молећи очигледно за испуњење 5. Мојсијеве 11,13-17. (на што наговештава текст у Јакову 5,18).

На основу овог пророчанства из 5. Мојсијеве, обожавање Вала, бога олује и грмљавине, од стране израиљског народа није могло да прође без изазова. Иако не знамо колико се дуго Илија молио, пре него што су његове молитве биле услышене, оне су биле засноване на пажљивом проучавању и размишљању о Божјој речи у оквиру околности у којима се налазио. Могуће је да је наводио пророчанство из 5. Мојсијеве у својој молитви, као што је Данилова молитва за Јерусалим утемељена на проучавању Јеремијиног пророчанства (види: Данило 9,2.3). Наше молитве, такође, би биле успешније, када би у светлости Божје речи извирале из пажљивог сагледавања околности у којима се налазимо.

Време суше које је трајало три и по године (такође се спомиње у Јеванђељу по Луки 4,25) значајно је време кушања у Светом писму (као пророчко раздобље од »половине седмице« или три и по године Исусове службе у Данилу 9,27; »три и по времена« отпадништва у хришћанству у Данилу 7,25. и Откривењу 12,14). На крају овог времена, Бог је употребио Илију да започне посао пробуђења и реформе у Израиљу да би људи препознали дубину свог отпадништва. Био је то посао који је одговарао раду Јована Крститеља у првом веку, који је припремао пут за Христов први долазак, и раду који је Бог поверио својој Цркви Остатка да припреми људе за Други долазак (види: Малахија 4,5.6; Матеј 11,13.14).

Ми као Црква тежимо пробуђењу и реформи. Међутим, оно мора започети у нашем животу, у нама, на личном плану, свакога дана. Које одлуке можете донети само ви, које ће одредити правац и, на крају, будућност вашег живота?

ОБНОВЉЕЊЕ И ОПРОШТЕЊЕ

Божји дух деловао је преко Илије да обнови однос између Себе и Израиља. Међутим, највећи део посла Илија није обавио на гори Кармил. То је био само почетак! Он је наставио рад у малим селима и домовима, обучавајући будуће духовне вође у пророчким школама, који су се придружили његовом раду на пробуђењу и реформи.

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 5,19.20. Како се рад описан овде изједначава са оним који је обавио Илија, Јован Крститељ и други? Види: Лука 1,16.17; Дела 3,19.

Ми често заборављамо на пажљив и стрпљив Илијин рад из године у годину. Рад Јована Крститеља, такође, усредсређен на враћање људи истини, надахњивао је на покајање и крштење једну по једну особу. Исус је описао свој рад на сличан начин: желео је да изведе народ из лажи и врати истини (види: Јован 8,43-45).

У овој условној ситуацији описаној у Јакову 5,19.20. употребљена је условна реченица у грчком језику, наглашавајући да није сигурно да отпадништво постоји, већ да је могуће. Удаљавање од истине односи се на отпадништво не само у учењима, већ и начину живота, јер често прво води другом. Сумња почиње да се ствара у вези са нашим веровањима, водећи до предомишљања и коначно до отвореног отпадништва. Онај ће који врати »грјешника с кривога пута његова спасти душу од смрти«. (Јаков 5,20) Ако укратко сажмемо све што је претходно било речено, Јаков позива браћу у Цркви да раде посао сличан оном који је Илија обављао враћајући људе Богу.

Овај рад захтева много стрпљења, саосећања, нежности и понизности: »Браћо, ако и упадне човјек у какав гријех, ви духовни исправљајте таквога духом кротости, чувајући себе да и ти не будеш искушан.« (Галатима 6,1) Илијин посао био је да окрене срца према Богу и Његовом народу, а не од њих. Често је особа свесна свог греха и није потребно да указујемо на њега. Оно што је потребније јесте опраштање по угледу на Исуса, које је омогућила Његова смрт. Спасовање душа од смрти могуће је само кроз »прикривање« греха, применом Јеванђеља у личном животу, и постајући оруђе милости (Приче 10,12).

Сетите се некога ко је погрешно и свестан је тога. Шта можете да учините и кажете да бисте му помогли да се врати Господу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Молитва за болесне« у књизи Елен Вајт У *потрази за бољим животом*, стр. 225-233. оригинал; и »Сотонине замке« у књизи *Велика борба*, стр. 518-523. оригинал.

»Христос... позвао нас је да се ујединимо са Њим у спасавању човечанства. 'Забадава сте добили', каже Он, 'забадава и дајте.' (Матеј 10,8) Грех је највеће од свих зала, и наше је да имамо сажаљења и помогнемо грешнику. Постоје многи који греше и који осећају своју срамоту и своје безумље. Они жуде за речима охрабрења. Посматрају своје грешке и заблуде, док скоро не западну у очајање. Ове душе не треба занемарити. ...

Говорите речи вере и охрабрења, које ће бити као лековити мелем избијеном и рањеном човеку.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 504. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Сетите се времена у коме сте погрешили, када сте својим грехом повредили себе, друге и Господа. Колико вам је тада значило што су пред вас људи који су, иако не одобравају ваш поступак, били спремни да вас охрабре и подрже? Шта вам се највише урезало у сећање у вези са овим искуствима, и како вам та сећања могу помоћи да исто учините за некога који је, такође, учинио велику грешку?

2. Пажљиво и уз молитву прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 5,16. Које важне духовне поуке овде налазимо? Шта то говори о сили молитве и колико је важна за наш духовни живот? Иако молитва може и треба да буде лична ствар, разговарајте у разреду шта вам молитва значи, како су биле услышене, и како сте научили да имате поверење у Господа, када нису потврђене онако како сте желели. На крају, шта је по вама најважнија практична корист од непрестане жарке молитве.

ВЕЧНО ЈЕВАНЂЕЉЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 4,2; Псалм 130,3,4; Лука 15,11-32; Римљанима 3,24-26; Јеврејима 10,1-4; Откривење 14,12.

Текст за памћење: »Одавна ми се јављаше Господ. Љубим те љубављу вјечном, зато ти једнако чиним милост.« (Јеремија 31,3)

У току проучавања Посланице апостола Јакова осврнули смо се на бројна питања повезана са Јеванђељем и направили поређења са другим библијским писцима. Није увек лако јасно схватити како се оно што Јаков каже уклапа са другим деловима Писма, нарочито када је у питању нешто суштинско као што је само Јеванђеље, али као што смо видели, уклапа се. То је веома важно зато што је Јеванђеље темељ налога за последње време да објавимо »вјечно Јеванђеље... свакоме племену и језику и кољену и народу«. (Откривење 14,6)

У овој последњој седмици проучавања, усредсредићемо се на основна питања у вези са »вјечним Јеванђељем«, које представља спасење вером, и које се јавља у читавој Библији, укључујући и Посланицу апостола Јакова.

Најважније је да запамтимо да Библија не противуречи себи, нарочито када је у питању нека основна истина као што је спасење. Завршавајући тромесечје освртом на то где се све Јеванђеље јавља у Библији, боље ћемо увидети како се Јаковљева посланица уклапа у ову већу слику Божјег плана искупљења.

ЈЕВАНЂЕЉЕ У СТАРОМ ЗАВЕТУ

»Јер је нама објављено као и онима; али онима не поможе Ријеч коју чуше, јер не вјероваше они који чуше.« (Јеврејима 4,2)

Овај стих је запањујући у ономе шта наговештава. Најпре, Јеванђеље, Радосна вест, било је објављено у Старом завету. Затим, тада је било проповедано као и у новозаветно време. Нема наговештаја да постоји икаква разлика у самој висти. Проблем, значи, није био у висти, већ у начину на који је схваћена. Данас, такође, различити људи могу да схвате исту еванђеоску поруку на различите начине. Колико је важно, онда, да се у потпуној вери предамо поучавању Речи да бисмо Јеванђеље, када се проповеда, схватили на исправан начин.

Прочитајте следеће стихове и укратко изнесите њихову еванђеоску поруку:

1. Мојсијева 3,15. _____

2. Мојсијева 19,4-6. _____

Псалам 103,3.4; Псалам 32,1-5. _____

Исаија 53,4-11. _____

Јеремија 31,31-34. _____

Да ли сте приметили шта се понавља у свим овим стиховима? Бог посредује да нас спасе; опрашта наше грехе и ставља »непријатељство« у нас према греху да бисмо »хтели слушати«. (Исаија 1,19) Један (Исус) умро је за многе, понео њихове преступе и оправдао недостојне. Нови завет другачији је од старог зато што је Закон записан у срцу, а греси неће више бити помињани (види: Јеврејима 8,12). Укратко речено, опроштење и новорођење иду заједно: оправдање и посвећење представљају Божје решење за проблем греха. Оваквих текстова има много зато што је вест иста у целој Библији: упркос нашем греху, Бог нас воли и чини све да нас спаси од њега.

Како можемо ми, као народ који верује у важност држања Закона, да се заштитимо од заблуде да нас држање Закона оправдава? Зашто то није увек лако учинити?

Некима је тешко да пронађу Јеванђеље у Јеванђељима! Исусова учења могу изгледати легалистички, али само ако пропустимо да чујемо остатак приче. Већина људи у Израилу у Исусово време сматрали су да су у добром положају пред Богом. Подржавали су Храм плаћањем захтеваног пореза и приносили одговарајуће жртве. Уздржавали су се од нечисте хране, обрезивали су своје синове, светковали Суботу и друге празнике, и уопштено се трудили да држе Закон онако како су их учили њихове верске вође. Онда се појавио Јован и позвао их да се покају и крсте. Затим, Исус им је рекао да им је потребно новорођење (Јован 3,3.5) и »ако не буде већа правда ваша него књижевника и фарисеја, нећете ући у Царство небеско«. (Матеј 5,20) Другим речима, Исус је рекао: »Потребно вам је оно што немате. Ваша дела нису довољно добра.«

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 15,11-32; 18,9-17. Како је Јеванђеље приказано у овим причама?

У причи о изгубљеном сину, син је изгубљен и не зна за то. Постепено на нов начин увиђа очеву љубав и жели да се врати. Његов понос је нестао. Надајући се да ће бити прихваћен као слуга, зачудио се када га је отац обасуо почастима. Њихов однос није само обновљен, већ и промењен. Сличан обрт очекивања јавља се и у другој причи. Бог се не обазире на »праведног« фарисеја, док »грешни« цариник не само да је био прихваћен, већ примивши опроштење, одлази оправдан и слободан од кривице.

Обе приче помажу нам да Бога јасније сагледамо, као Оца и Онога који оправдава грешника. Када описује чашу грожђаног сока као »крв Моја Новог завјета која ће се пролити за многе ради отпуштења (опроштења) гријеха«, Исус страда као право пасхално Јагње, смрћу која је требало да буде наша (Матеј 26,28; упореди: Марко 10,45). Према томе, спасење је бесплатно зато што је Он, Исус, платио пуну цену за то.

Какву наду вам пружа свака од ових прича? На које начине се може поистоветити са неким личностима из њих, и шта вам ваш одговор показује шта би требало да промените у свом духовном животу?

ЈЕВАНЂЕЉЕ У ПАВЛОВИМ ПОСЛАНИЦАМА

Попут својих сународника, апостол Павле је сматрао да је његов духовни живот добар. Међутим, онда је упознао Исуса као »Сина Божијега, којему омиљех, и предаде Себе за мене«. (Галатима 2,20). Изненада је схватио да није спасен, већ изгубљен; видео је себе не као Божјег слугу, већ као Божјег непријатеља, не као праведног, већ као највећег од свих грешника. Другим речима, копрена је пала са његових очију и Стари завет је сагледао у новом светлу. Божје откривење, њему лично и преко Писма, променило је његово срце и заувек је променило његов живот. Нећемо схватити Павлове посланице, док не увидимо ове основне чињенице, које су га подстакле да их напише.

Прочитајте текст из 2. Коринћанима 3,14-16. у светлости онога о чему смо сада размишљали, а затим стихове: 2-6. Шта Павле овде одређује као кључни корак?

Смисао Старог завета постаје јасан само »кад се обрете ка Господу«. (16. стих) Исус је пут спасења. Све почиње и завршава се са Њим. Израиљ је – ослањајући се на личну послушност, као што је Павле чинио пре обраћења – доживео Стари завет као службу смрти. Зашто? Зато што »сви сагријешите« (Римљанима 3,23), укључујући и израиљски народ, и заповести их тада могу само осудити (2. Коринћанима 3,7). Супротно томе, верници у Коринту показали су да су »посланица Христова... написана не мастилом него Духом Бога живога, не на каменијем даскама него на меснијем даскама срца«. (3. стих)

Прочитајте текст у Римљанима 1,16.17; 3,24-26. Како Павле одређује Јеванђеље? Шта сви примамо вером кроз Христа?

Јеванђеље представља Божју силу која спасава све који верују. Праведност се не темељи на ономе што чинимо, већ на ономе што је Христос учинио за нас, на шта се позивамо вером. То је веровање које расте »из вјере у вјеру«. (Римљанима 1,17) Оно што Павле мисли под тим откривено је у остатку Посланице Римљанима, чију суштину налазимо при крају трећег поглавља. Кроз Христа примамо откупљење (Бог нас је купио плативши за наше грехе), оправдање (ослобођени смо кривице и очишћени милошћу), и опроштење (Бог нас поново прихвата и »заборавља« наше прошле грехе). Задивљујуће је то што Бог, у Христовој жртви, показује да је праведан приликом оправдавања грешника који су положили своју веру на Исуса.

Јеврејима посланица описује Нови завет као »бољи« од Старог (Јеврејима 8,1.2.6). Поставља се питање: Зашто је Бог успоставио Стари завет ако је погрешан? Међутим, проблем није био у завету, већ у одговору који су људи дали.

Прочитајте текст из Јеврејима посланице 7,19; 8,9; 10,1-4. Који проблеми у вези са Старим заветом су споменути?

Људи »не остане у завјету Моме« (Јеврејима 8,9), већ су постали непослушни и бунтовни. Ово, заједно са чињеницом да животињске жртве из Старог завета никада нису могле да уклоне грехе (Јеврејима 10,4), значило је да је проблем греха остао. Греси су могли бити искупљени само »приносом тијела Исуса Христа једном«, укључујући и преступе оних који су били под Старим заветом (Јеврејима 10,10; 9,15). То је било зато што »Закон није ништа савршио, а постави бољу наду, кроз коју се приближавамо Богу« (Јеврејима 7,19), обећањем о Новом завету.

У одређеном смислу, Нови завет уопште није нов, јер још од обећања да тог у Едему о потомству које ће стати на змијину главу, план спасења се увек заснивао на Христовој смрти, Јагњету »које је заклано од постања свијета«. (Откривење 13,8; види: Јеремија 32,40; Јеврејима 13,20.21; Јован 13,34)

»Завет милости није нова истина, јер је постојала у Божјем уму кроз сву вечност. Зато се назива вечни завет.« (Елен Вајт, *The Faith I Live By*, стр. 77)

Са друге стране, као што видимо у Павлом искуству, нешто посебно се догађа када се окренемо Господу. Бог је дао обећање, у вези са вечним заветом: »И даћу им страх свој у срце да не отступе од Мене.« (Јеремија 32,40) Приношење животињских жртава без вере било је као да желите да платите за грехе. Гледање на Исуса »који претрпље крст, не марећи за срамоту« и »који је такво противљење против Себе од грјешника поднио« (Јеврејима 12,2.3), открива немерљиву цену греха и Радосну вест да је цену платио Неко други »крвљу Завјета вјечнога«. (Јеврејима 13,20) Овај »Нови« завет мења наш поглед на све, као и заповест да љубимо једни друге. Завет заправо није нов (3. Мојсијева 19,18) осим у погледу онога да не треба само да волимо ближње као себе, већ »као што Ја (Исус) вас љубих«. (Јован 13,34)

Како можемо да волимо друге као што Исус воли нас?

ВРХУНАЦ ЈЕВАНЂЕЉА

»Него у дане гласа седмога анђела, кад затруби, онда ће се свршити тајна Божија, као што јави својијем слугама пророцима.« (Откривење 10,7)

Текст у Откривењу 10,7. једини је стих у Откривењу (поред 14,6) који се дословно односи на објављивање Јеванђеља (грчка реч преведена као објављивати је *euangelizō*, »објавити радосну вест«). Ова два поглавља важна су за адвентистичке хришћане, зато што је у њима описан позив и налог који им је упућен. Другим речима, Бог нам је дао посебан задатак, као ниједној другој групи људи, да објавимо »вјечно Јеванђеље«.

Као што смо видели, Јеванђеље је исто од 1. Мојсијево до Откривења. Закон је исти. Завет је исти. Исус, Павле и Јаков потврђују да је Јеванђеље исто као и оно у које је веровао Аврам (Јован 8,56; Римљанима 4,13; Јаков 2,21-23). Неки имају тешкоће са овом тврдњом само зато што одређују Јеванђеље уже него Писмо. Аврамова послушна вера, међутим, заснивала се на томе што је могао да замисли Христову жртву у будућности. Ми не морамо да правимо равнотежу између дела и вере да бисмо били спасени. Вера је довољна, али не интелектуална вера какву и сотона има, не дрска вера која се позива на Божја обећања без прилагођавања условима спа-сења; то мора бити делотворна вера.

Зашто су држање заповести, и сведочанство и вера Исусова из Откривења 12,17. и 14,12. значајни у оквиру вечног Јеванђеља?

Одлучујуће питање на крају времена биће: Коме служимо? Богу »који је створио небо и Земљу и море и изворе водене« (Откривење 14,7) или звери и њеном лику? Послушност заповестима (укључујући и Суботу) кроз веру Исусову указује на оне који остају верни до краја. Права религија обухвата и веру и послушност.

»Ове истине, као што је наглашено у Откривењу, у 14. поглављу, у вези са 'вечним Јеванђељем', представљаће обележје Христове цркве у време Његовог доласка, пошто се као резултат објављивања троструке анђеоске вести наводи: 'Овде је трпљење светих који држе заповијести Божије и вјеру Исусову.' « (Откривење 14,12) (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 453.454. оригинал; стр. 406, 6. издање, 2012)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Гласна вика« у књизи Елен Вајт *Догађаји последњих дана*, стр. 161-166)

»Треба да прихватимо виша мерила, да идемо напред и ослањамо се на узвишене предности. Треба понизно да ходимо пред Богом, да се не хвалимо савршенством свог карактера, већ да се у једноставној вери ослонимо на сва обећања из Божје речи; јер она су дата послушнима, не преступницима Божјег закона. Треба да верујемо у Божје сведочанство, и да се потпуно ослањамо на њега, и свака могућност самоузвишења и поноса биће уклоњена. Ми смо спасени вером, али вером која кроз љубав ради, и чисти душу. Христова рука може досегнути и највећег грешника, и довести га из преступа послушности; ниједан хришћанин није толико узвишен да може да се уздигне изнад захтева Божјег светог закона. У том случају нашао би се изван Христове силе да му пружи помоћ, јер би био изван Његових учења и узора; јер Он каже: »Држао сам Очево заповест и пребивам у Његовој љубави«, и сви који следе Христа показаће послушност Божјем светом закону.« (Елен Вајт, *Signs of the Times*, 31. март 1890)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте о различитим елементима Јеванђеља у Исусовим, Павловим и Јаковљевим учењима, укључујући сличности и разлике међу њима. Како се, сагледавајући их заједно и посматрајући као целину, можемо заштитити да не одемо у легализам или јефтину милост?

2. Када се осећате обесхрабрено због свог духовног стања, на која обећања из Јеванђеља можете да се ослоните, која вам помажу у таквом стању? Зашто, и у најмрачнијим тренуцима, никада не смете да одустанете, и зашто је обећање о Христовој правди као дару недостојним грешницима, кључ који нас штити од одустајања?

3. Порука трију анђела тесно повезује стварање са откупљењем и спасењем. Тако је дато и у Јеванђељу по Јовану 1,1-14. Зашто су ове две теме тако тесно повезане? Како нам ова повезаност помаже да објаснимо зашто је Субота тако важан саставни део Божјег закона? Како нам та блиска веза помаже да схватимо суштинску улогу Суботе у завршном сукобу последњих дана?

ОКТОБАР

ПОГЛЕД УПРАВЉЕН ГОРЕ

Божји савршени планови

1. С Римљанима 6,22.23 Потреба за реформом
2. Ч Римљанима 8,17. Божје сам дете
3. П Данило 12,3. Непогрешива сигурност
4. С Јеврејима 11,9.10. Божји савршени планови

Христова љубав уздиже срца

5. Н Јеврејима 5,8.9. Христов живот понизне послушности
6. П 2. О царевима 6,17. Служба анђела
7. У Јеврејима 4,15. Можемо победити као Христос
8. С Откривење 3,18.19. Живо хришћанско искуство
9. Ч Ефесцима 4,12. Христова љубав уздиже срца
10. П Јеремија 33,3. Непознато
11. С Псалам 119,105. Божја реч – твој водич

Стајати уз начела

12. Н Јован 17,21. Христос позива на јединство
13. П 1. Коринћанима 2,9. Припремате ли се за Небо?
14. У Јеврејима 8,1.2. Христос посредује за нас
15. С Ефесцима 6,10. Божја рука снажи
16. Ч Јеврејима 13,20.21. Остваривање Божје воље
17. П Римљанима 8,38.39. Христова се љубав не може измерити
18. С Псалам 119,97. Стајати уз начела

Христос има моћ

19. Н Данило 8,14. Наука о Светињи
20. П Откривење 22,2. Јести лишће са дрвета живота
21. У Приче 4,18. Једина светлост
22. С Колошанима 2,10. Христос има моћ
23. Ч Исаија 43,1. Обећана помоћ
24. П 1. Петрова 1,7. Служење Богу почиње на Земљи
25. С 1. Јованова 1,3. Значење заједнице са Богом

Светли сјајном светлошћу

26. Н Титу 2,13. Небо, хришћански циљ
27. П Јеврејима 13,5. Имамо блажену наду
28. У Јован 10,29. Предај се Богу
29. С Филибљанима 4,13. Значење хришћанског савршенства
30. Ч Малахија 3,17. Светли сјајном светлошћу
31. П Ефесцима 2,4.5. На нас се излила бескрајна љубав

НОВЕМБАР

СЛИЧНИ ХРИСТУ

Христово саучешће је безгранично

1. С Матеј 8,17. Христово саучешће је безгранично
Оправдане душе ходе у виделу
2. Н Лука 2,52. Христос је савршен Пример свима
3. П Колошанима 3,3.4. Исус нам је дао прави пример карактера
4. У 1. Јованова 3,4. Прави хришћани поштују Божји закон
5. С Псалам 111,3. Како можемо држати Божји закон
6. Ч Јеврејима 9,24. Покајани грешник прихваћен у Христу
7. П Римљанима 3,25.26. Оправдане душе ходе у виделу
8. С Јован 15,8. Посвећени вером и послушношћу

Божји храм

9. Н Приче 3,5. Животна истина
10. П Приче 3,13.17. Права религија унапређује здравље
11. У Осија 6,3. Угљачан до пуног сјаја
12. С 2. Коринћанима 5,15. Божји храм
13. Ч Јован 12,36. Доказ коме се неверници не могу одупрети
14. П 1. Тимотију 6,17. Не занемарујмо породично богослужење
15. С Псалам 103,13. Породице треба да одржавају Божју доброту

Одражавати светлост Сунца правде

16. Н Јован 17,11. Будите једно као што су Христос и Отац једно
17. П Јован 3,7. Наш пут
18. У Дела 5,32. Одражавати светлост Сунца правде
19. С Малахија 3,16. Хваљење Бога има неодољиву снагу
20. Ч Јеврејима 10,9. Исус је Пријатељ сваког људског бића
21. П Титу 3,2. Подстичимо дух љубазности
22. С Лука 14,13.14. Вечна награда онима који су радили

Карактер је сила

23. Н 5. Мојсијева 25,15. Строго поштење као обележје хришћанина
24. П Јован 20,21. Треба да одражавамо Христову љубав
25. У Римљанима 5,1.2. Карактер је сила
26. С 1. Тимотију 1,16. Исус нам је показао како да живимо
27. Ч Римљанима 8,18. Вредност бола
28. П Исаија 35,10. Они који се враћају на старе стазе
29. С Псалам 34,15. Пут који води до здравља

Хришћани треба да одражавају небеску светлост

30. Н Матеј 15,14.15. Хришћани треба да одражавају небеску светлост

ДЕЦЕМБАР МАРАНАТА

Високо мерило

1. П О Јову 19,25. Глас Писма
2. У Откривење 11,15. Он ће вечно владати
3. С Откривење 22,16. Уздигнимо Исуса као средиште
4. Ч Лука 21,26. Божји судови на Земљи
5. П 3. Мојсијева 20,26. Високо мерило
6. С 2. Коринћанима 7,1. Духовни џин или патуљак?

Припрема за оно што следи

7. Н Јоило 1,15. Криза је на помолу
8. П Дела 20,20. Учење од куће до куће
9. У Филибљанима 2,15. Карактер који ће свет препознати
10. С Матеј 7,15. Све проверавајте
11. Ч Псалом 69,32. Сврставање у редове
12. П Софонија 2,3. Припрема за оно што следи
13. С Матеј 10,7.8. Ослобођење од физичких патњи

Време решетања

14. Н Матеј 24,23. Искварена истина
15. П Матеј 24,12. Време решетања
16. У 2. Тимотију 2,19. Запечаћење и позни дажд
17. С 2. Коринћанима 6,2. »У овим часовима пробек«
18. Ч Јуда 24 стих Савршено духовно стање је достижно
19. П Откривење 14,15. Ко прима печат?
20. С Данило 12,1. Време невоље какво није било

Добродошли у Божји град

21. Н Исаија 26,20. У свету, али не од света
22. П Исаија 49,25. Божји народ ослобођен
23. У Матеј 24,36. Објављивање дана и часа Христовог доласка
24. С Исаија 26,19. Свеопште васкрсење праведних
25. Ч 1. Коринћанима 13,12. Препознајемо једни друге
26. П Јеремија 31,16.17. Породице ће поново бити заједно
27. С Матеј 15,23.24. Добродошли у Божји град

Бесмртно наследство

28. Н Откривење 7,14. Мислите о небеским вредностима
29. П Приче 11,31. Једина успомена на грех
30. У Колошанима 1,12. Бесмртно наследство
31. С Захарија 13,6. Највећа част нашег Спаситеља

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Октобар		Новембар		Децембар	
1. Амос	1-3	1. Лука	7-8	1. 1. Коринћанима	10-12
2. “	4-6			2. “	13-16
3. “	7-9	2. “	9-11	3. 2. Коринћанима	1-5
4. Авдија и Јона	1-4	3. “	12-14	4. “	6-9
		4. “	15-17	5. “	10-13
5. Михеј	1-	5. “	18-20	6. Галатима	1-3
6. “	5-7	6. “	21-22		
7. Наум	1-3	7. “	23-24	7. “	4-6
8. Авакум	1-3	8. Јован	1-3	8. Ефесцима	1-6
9. Софонија	1-3			9. Филибљанима	1-4
10. Агеј	1-2	9. “	4-6	10. Колошанима	1-4
11. Захарија	1-3	10. “	7-9	11. 1. Солуњанима	1-5
		11. “	10-12	12. 2. Солуњанима	1-3
12. “	4-6	12. “	13-15	13. 1. Тимотију	1-6
13. “	7-10	13. “	16-18		
14. “	11-14	14. “	19-21	14. 2. Тимотију	1-4
15. Малахија	1-4	15. Дела	1-3	15. Титу и Филимону	1-3
16. Матеј	1-5			16. Јеврејима	1-5
17. “	6-8	16. “	4-6	17. “	6-9
18. “	9-11	17. “	7-9	18. “	10-13
		18. “	10-12	19. Јаков	1-5
19. “	12-13	19. “	13-15	20. 1. Петрова	1-5
20. “	14-15	20. “	16-18		
21. “	16-17	21. “	19-23	21. 2. Петрова	1-3
22. “	18-20	22. “	24-26	22. 1. Јованова	1-3
23. “	21-25			23. “	4-5
24. “	26-28	23. “	27-28	24. 2. и 3. Јованова	
25. Марко	1-3	24. Римљанима	1-3	25. Јудина посланица	
		25. “	4-6	26. Откривење	1-4
26. “	4-6	26. “	7-9	27. “	5-9
27. “	7-9	27. “	10-12		
28. “	10-13	28. “	13-16	28. “	10-13
29. “	14-16	29. 1. Коринћанима	1-5	29. “	14-16
30. Лука	1-3			30. “	17-19
31. “	4-6	30. “	6-9	31. “	20-22

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Октобар	Новембар	Децембар
1. Псалам 79.	1. Псалам 105,1-15.	1. Псалам 121.
2. Псалам 80.	2. Псалам 105,16-31.	2. Псалам 122.
3. Псалам 81.	3. Псалам 105,32-45.	3. Псалам 123.
4. Псалам 82.	4. Псалам 106,1-16.	4. Псалам 124.
5. Псалам 83.	5. Псалам 106,17-32.	5. Псалам 125.
6. Псалам 84.	6. Псалам 106,33-48.	6. Псалам 126.
7. Псалам 85.	7. Псалам 107,1-21.	7. Псалам 127.
8. Псалам 86.	8. Псалам 107,22-43.	8. Псалам 128.
9. Псалам 87.	9. Псалам 108.	9. Псалам 129.
10. Псалам 88	10. Псалам 109,1-16.	10. Псалам 130.
11. Псалам 89,1-13.	11. Псалам 109,17-31.	11. Псалам 131.
12. Псалам 89,14-26.	12. Псалам 110.	12. Псалам 132.
13. Псалам 89,27-39.	13. Псалам 111.	13. Псалам 133.
14. Псалам 89,40-52.	14. Псалам 112.	14. Псалам 134.
15. Псалам 90.	15. Псалам 113.	15. Псалам 135.
16. Псалам 91.	16. Псалам 114.	16. Псалам 136,1-13.
17. Псалам 92.	17. Псалам 115.	17. Псалам 136,15-26.
18. Псалам 93.	18. Псалам 116.	18. Псалам 137.
19. Псалам 94.	19. Псалам 117.	19. Псалам 138.
20. Псалам 95.	20. Псалам 118,1-14.	20. Псалам 139.
21. Псалам 96.	21. Псалам 118,15-29.	21. Псалам 140.
22. Псалам 97.	22. Псалам 119,1-14.	22. Псалам 141.
23. Псалам 98.	23. Псалам 119,15-29.	23. Псалам 142.
24. Псалам 99.	24. Псалам 119,30-43.	24. Псалам 143.
25. Псалам 100.	25. Псалам 119,44-56.	25. Псалам 144.
26. Псалам 101.	26. Псалам 119,57-90.	26. Псалам 145.
27. Псалам 102,1-14.	27. Псалам 119,91-117.	27. Псалам 146.
28. Псалам 102,15-28.	28. Псалам 119,118-143.	28. Псалам 147.
29. Псалам 103.	29. Псалам 119,144-176.	29. Псалам 148.
30. Псалам 104,1-18.	30. Псалам 120.	30. Псалам 149.
31. Псалам 104,19-35.		31. Псалам 150.

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ОКТОБРУ 2014. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	3.	10.	17.	24.	31.
Кладово, Неготин	18,08	17,55	17,43	17,32	17,22
Бор, Зајечар, Пирот , Струмица	18,10	17,57	17,45	17,34	17,24
Вршац , Параћин, Ниш , Лесковац, Врање, Радовиш, Кавадарци, Ђевђелија , Јагодина	18,12	17,59	17,47	17,36	17,26
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Ковин, Смедерево , Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крушевац , Куманово , Велес	18,14	18,01	17,49	17,38	17,28
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Тетово, Скопље , Прилеп, Битољ	18,16	18,03	17,51	17,40	17,30
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Ваљево, Чачак, Нови Пазар, Ђаковица, Призрен, Охрид	18,18	18,05	17,53	17,42	17,32
Сомбор , Бачка Паланка, Шид, Срем. Митровица, Богатић, Шабач , Ужице, Беране, Пећ , Дебар	18,20	18,07	17,55	17,44	17,34
Бели Манастир, Осијек , Даљ, Вуковар, Винковци, Бијељина , Лозница, Пљевља, Колашин	18,22	18,09	17,57	17,46	17,36
Тузла, Фоча, Подгорица , Улцињ	18,24	18,11	17,59	17,48	17,38
Подр. Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Зеленика	18,26	18,13	18,01	17,50	17,40
Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Бос. Градишка , Нова Градишка, Зеница, Мостар , Требиње, Дубровник	18,28	18,15	18,03	17,52	17,42
Мурска Сбота, Ормож , Чаковец, Вараждин , Приједор, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет	18,30	18,17	18,05	17,54	17,44
Марибор , Ливно, Хвар, Корчула, Птуј , Крапина, Загреб , Сисак, Дрвар	18,32	18,19	18,07	17,56	17,46
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач	18,34	18,21	18,09	17,58	17,48
Межице, Госпић , Шибеник, Вис	18,36	18,23	18,11	18,00	17,50
Јесенице, Крањ, Љубљана , Цриквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на мору	18,38	18,25	18,13	18,02	17,52
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Прес, Лошињ	18,40	18,27	18,15	18,04	17,54
Горица, Копер, Ровињ, Пула	18,42	18,29	18,17	18,06	17,56

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У НОВЕМБРУ 2014. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	7.	14.	21.	28.
Кладово, Неготин	16,13	16,05	15,59	15,55
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	16,15	16,07	16,01	15,57
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	16,17	16,09	16,03	15,59
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , См. Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	16,19	16,11	16,05	16,01
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,21	16,13	16,07	16,03
Сомбор , Бачка Паланка, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,23	16,15	16,09	16,05
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	16,25	16,17	16,11	16,07
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	16,27	16,19	16,13	16,09
Вировитица, Подр. Слатина, Слав. Пожега, Сл. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	16,29	16,21	16,15	16,11
Мурска Собота, Чаковец, Вараждин , Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	16,31	16,23	16,17	16,13
Марибор , Ормож, Птуј, Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	16,33	16,25	16,19	16,15
Словењ Градец, Цеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник , Зеленика	16,35	16,27	16,21	16,17
Дравоград, Межице, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	16,37	16,29	16,23	16,19
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	16,39	16,31	16,25	16,21
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	16,41	16,33	16,27	16,23
Горица, Ријека , Крк, Прес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	16,43	16,35	16,29	16,25
Копер, Лошињ	16,45	16,37	16,31	16,27
Ровињ, Пула	16,47	16,39	16,33	16,29

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ДЕЦЕМБРУ 2014. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				1/2015
	5.	12.	19.	26.	2.
Кладово, Неготин	15,52	15,52	15,54	15,58	16,02
Српска Црња, Вршац , Бор, Зајечар	15,54	15,54	15,56	16,00	16,04
Сента, Кикинда , Зрењанин , Алибунар, Ковин, Пожаревац, Књажевац, Пирот	15,56	15,56	15,58	16,02	16,06
Суботица , Бачка Топола, Бечеј, Панчево, Београд , Смедерево , Смед. Паланка, Јагодина, Параћин, Ниш , Лесковац	15,58	15,58	16,00	16,04	16,08
Сомбор , Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	16,00	16,00	16,02	16,06	16,10
Даљ, Вуковар, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,02	16,02	16,04	16,08	16,12
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,04	16,04	16,06	16,10	16,14
Подравска Слатина, Тузла, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Прилеп	16,06	16,06	16,08	16,12	16,16
Мурска Сбота, Чаковец, Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Слав. Пожега, Слав. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Беране, Битољ	16,08	16,08	16,10	16,14	16,18
Птуј , Ормож, Вараждин , Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Колашин , Дебар, Охрид	16,10	16,10	16,12	16,16	16,20
Марибор , Цеље, Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Бања Лука , Подгорица	16,12	16,12	16,14	16,18	16,22
Дравоград, Межице, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Јајце, Мостар , Билећа, Требиње, Зеленика , Бар, Улцињ	16,14	16,14	16,16	16,20	16,24
Словењ Градец, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Дрвар, Ливно, Метковић, Дубровник	16,16	16,16	16,18	16,22	16,26
Јесенице, Крањ, Љубљана , Книн, Пељешац, Мљет	16,18	16,18	16,20	16,24	16,28
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Цриквеница, Крк, Госпић, Шибеник, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	16,20	16,20	16,22	16,26	16,30
Горица, Копер, Црес, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Вис	16,22	16,22	16,24	16,28	16,32
Ровињ, Пула , Лошињ, Дуги Оток	16,24	16,24	16,26	16,30	16,34

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.